

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

9. ČÍSLO / XV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

4. BŘEZNA 2007

Z obsahu:

Ženy v prvotní církvi

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
14. února 2007
- strana 2 -

Umučení (2)

Další pokračování z knihy
Cataliny Rivas „Umučení“
- strana 4 -

Budou se dívat na toho, koho probodli (Jan 19,37)

Poselství Svatého otce
k postní době 2007
- strana 8 -

Tajemství z Medjugorje

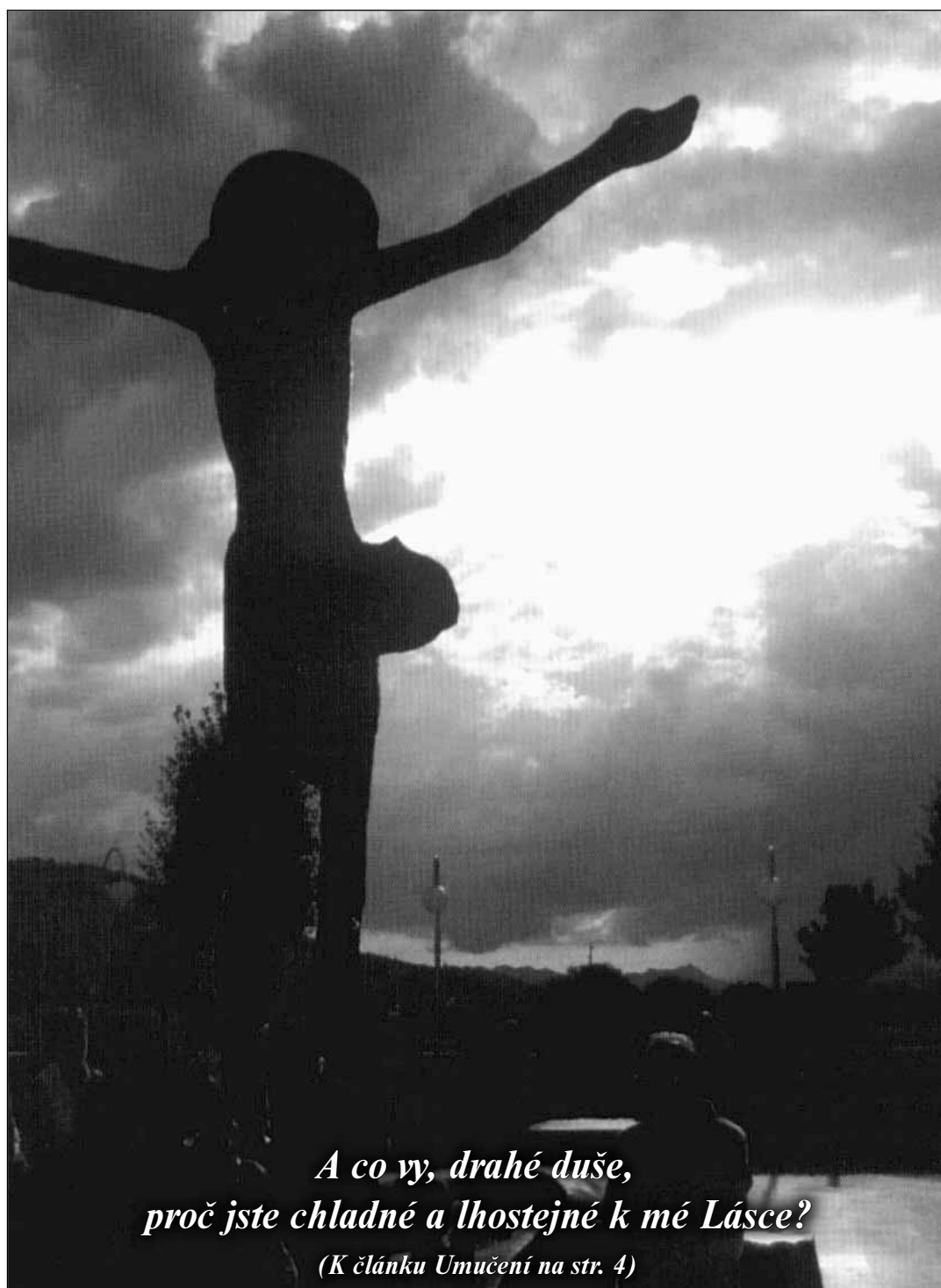
Rozhovor s P. Petarem
Ljubičićem
- strana 10 -

Církev a stát

Biskup Andreas Laun se ve
své stati zabývá otázkou,
jak by měl vypadat vztah
mezi církví a státem podle
principů katolické víry
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (92)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*A co vy, drahé duše,
proč jste chladné a lhostejné k mé Lásce?*

(K článku Umučení na str. 4)

Dnes jsme dospěli k závěru naší procházky mezi svědky rodícího se křesťanství, o kterých se zmiňují novozákonní spisy. A využijeme tuto poslední etapu naší první výpravy, abychom obrátili svou pozornost

k mnoha ženským postavám, které sehrály účinnou a vzácnou roli při šíření evangelia. Jejich svědectví nemůže být opomenuto, a to tím spíše, že sám Ježíš řekl o ženě, která mu před umučením pomazala hlavu: *Amen, pravím vám, všude na celém světě, kde bude hlásáno evangelium, bude se na její památku vypravovat také o tom, co udělala* (Mt 26,16; Mk 14,9). Pán chtěl, aby tito svědci evangelia, tyto postavy, které přispěly k tomu, aby rostla víra v něho, byly známé a jejich památka v Církvi byla živá. Můžeme historicky rozlišit roli žen v prvotním křesťanství během Ježíšova pozemského života a v průběhu událostí první křesťanské generace.

Ženy kolem Ježíše

Jistě víme, že Ježíš si mezi svými učedníky vybral dvanáct mužů jako otce nového Izraele, vybral je, *aby byli s ním, protože je chtěl posílat kázat* (Mk 3,14–15). Tento fakt je evidentní, ale kromě Dvanácti, sloupů Církve, otců nového Božího lidu, byly vybrány do počtu učedníků také mnohé ženy. Jen velmi krátce se mohou zmínit o těch, které se nacházejí na cestě samotného Je-

žíše, počínaje prorokyní Annou (srov. Lk 36–38) až k Samaritance (srov. Jan 4,1–39), k fénické ženě (srov. Mk 7,24–30), ženě

s krvotokem (srov. Mt 9,20–22) a k omilostněné hříšnici (srov. Lk 7,36–50). Nebudu se zabývat ani protagonistkami některých významných podobenství, např.

Ženy v prvotní církvi

hospodyní, která zadělává na chléb (Mt 13,33), ženou, která ztratila drachmu (Lk 15,8–10), vdovou, která obtěžuje soudce (Lk 18,1–8). Významnější pro naše téma jsou ty ženy, které sehrávaly aktivní roli v rámci Ježíšova poslání. Na prvním místě myslíme především na Pannu Marii, která svou vírou a svým mateřským dílem spolupracovala jedinečným způsobem na našem vykoupení, a to do té míry, že Alžběta ji mohla prohlásit za *požehnanou mezi ženami* (Lk 1,42) a dodat: *Blahoslavená, která jsi uvěřila* (Lk 1,45). Maria tím, že se stala učednicí svého Syna, projevila v Káně naprostou důvěru v něj (srov. Jan 12,5) a následovala ho až pod kříž, kde od něho přijala mateřské poslání pro všechny jeho učedníky všech dob, zastoupené v Janovi (srov. Jan 19,25–27).

Editorial

Komunistický stát jako svrchovaný mocenský, ideologický, hospodářský i kulturní monopol si přivlastnil, co se dalo. Zavedl tzv. všelidové vlastnictví.

Obzvláště mu záleželo na tom, aby zbabel Církve všeho jejího majetku.

V období největšího útlaku v 50. letech „znárodnil“ pražskou katedrálu. Je pocho-pitelné, že se vynasazil, aby vše nasvědčovalo tomu, že je v právu.

Už když římsí vladaři chtěli postihnout křesťany, opírali se vždy o nějaký zákon: Kristovi následovníci byli např. odsuzováni proto, že odmítali vykonat to, co přikazoval zákon: uctít nejvyššího boha na císařském trůně. Tak tomu bylo i v průběhu dějin. Všichni pronásledovatelé chtěli ve svých očích i v očích světa

budit dojem, že jim jde o zákonnou ochranu společnosti a jejích zájmů před křesťany, které obviňovali z nebezpečného nepřátelského postoje a jednání. Protokoly soudních procesů s církevními představiteli z dob totality jsou názorným příkladem, jak je možno se dopouštět nehlubšího ideologicky zdůvodňovaného bezprávi pod rouškou zákona a práva. Co se dělo v zákulisí těchto procesů, to se z těchto aktů samotných ovšem nedovíme. Komunistické právo se sice proslavilo velikým počtem zcela protiprávních rozsudků, ale rozhodnutí, které učinilo o svatovítské katedrále, je údajně nezpochybnitelné. Tahanice kolem církevního majetku bychom mohli přirovnat k případu člověka, který se domáhá vrácení

Pokračování na str. 9

Věrné učednice

Jsou zde pak různé ženy, které z různého titulu krouží kolem Ježíšovy postavy v odpovědných funkcích. Jako výmluvný příklad mohou posloužit ženy, které následovaly Ježíše, aby mu sloužily a podporovaly ho, z nichž Lukáš některé uvádí jménem: Maria Magdaléna, Jana, Zuzana a *mnohé jiné* (srov. Lk 8,2–3). Pak nás evangelia informují, že ženy, na rozdíl od Dvanácti, neopustily Ježíše v hodině jeho umučení (srov. Mt 27,56.61; Mk 15,40). Mezi nimi vyniká zvláště Magdaléna, která nejen že byla přítomna při umučení, ale byla také prvním svědkem a zvěstovatelkou Zmrtvýchvstalého (srov. Jan 20,1.11–18). Právě Marii Magdalské vyhradil svatý Tomáš Akvinský jedinečnou kvalifikaci „apoštolka apoštolů“ (apostolorum apostola) a věnuje jí tento komentář: „Tak jako žena oznámila prvnímu člověku slova o smrti, tak žena jako první oznámila apoštolům slova života“ (Super Ioannem, ed. Cai, § 2519).

Angažovanost žen v prvotní církvi

Také v okruhu prvotní církve je ženská přítomnost všechno, jen ne druhotná. Nebudeme se zdržovat u čtyř nejmenovaných dcer „jáhna“ Filipa, které bydlely v Cesareji Přímořské a všechny byly obdařeny, jak říká Lukáš, *da-rem prorocími*, tj. schopností zasahovat veřejně pod vlivem Ducha Svatého (srov. Sk 21,9). Stručnost zprávy nedovoluje přesnější dedukce. Spíše vděčíme svatému Pavlu za širší dokumentaci o důstojnosti roli ženy v Církvi. Vychází ze základního principu, podle kterého pro pokřtěné již není *Žid anebo Řek, už není otrok nebo člověk svobodný, už není muž anebo žena*. Důvodem je, že *všichni jsme jeden v Kristu* (Gal 3,28), tzn. sdružení ve stejné základní důstojnosti, i když každý

Pokračování na str. 7

Rozhovor s Otcem

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

*Když se modlil, nabyla jeho tvář
jiného vzhledu.*

Přenes se z podnětu a v síle Ducha Svätého do pradávnych časů a vzdálené země kananejské. Potkáváš se tu s Abrahámem, který sem připutoval až z Uru, veden hlasem Hospodina, a po vítězné bitvě, ve které zachránil rodinu svého bratra a jeho jmění, dostal požehnání kněze a krále Melchizedecha. Má být vyvoleným praotcem velkého národa, ale zatím stojí v zaslíbené zemi bez potomka. Proč se to stalo právě jemu?

Abychom nespolehali na sebe ani si na sobě nezakládali, je dobré, když je právě z naší nemohoucnosti a neschopnosti zřejmé, co znamená Boží dar a jeho požehnání. Když zklame to, co je lidské, tím výrazněji se projeví Boží záměr. To jediné, na co se můžeš opravdu spolehnout, je Hospodinovo slovo. Ale věrnost za věrnost. Tak jako i proti vši naději plní vždy Bůh své slovo, tak i ty buď věrný a plň své sliby dané Pánu. Přinášej mu jako Abrahám ochotně své oběti, o které tě žádá, a odežeň sobecké a dotěrné supy, kteří by tě chtěli o ně připravit. I když se ti zdá, že stojíš na svěšeném poli zcela sám a proti všem, nemysli na svou bezmocnost, nýbrž důvěřuj Hospodinu: *Nic se neboj, já jsem tvůj štít, tvá přehojná odměna.*⁽¹⁾

Abrahámov dotaz, *podle čeho pozná, že dostane zemi v majetek*, není projevem jeho nedůvěry, ale výrazem jeho spravedlnosti. Nechtěl by si přivlastnit cokoli, pokud nemá jistotu, že je to dar od Hospodina.

Abrahám si nakonec ve své spravedlnosti nečiní výhradní právo ani na to, co je jeho. Jde to tak daleko, že je připraven obětovat i svého jediného syna. Nebojí se, že by Bůh byl méně velkodušný než jeho služebník. Ani tobě nebude nic scházet, budeš-li přijímat jen to, co je z Boží vůle a co je spravedlivé. *Když Bůh vlastního Syna neušetří, ale vydá ho za nás za všechny, jak by nám s ním nedaroval také všechno ostatní?*⁽²⁾

Jakkoliv vzdálené se ti mohou jevit podmínky a poměry, ve kterých Abrahám žil, jeho důvěrný osobní styk s Hospodinem ti může být příkladem a velkým povzbuzením. Stále platí, že skutečná víra se nejvíce projevuje poslušností a důvěrou. Nemysli si, že

Bůh promlouval jen k dávným praotcům. Má nemenší zájem promlouvat i dnes s tebou. To, co pokládáš za Boží mlčení, je ve skutečnosti spíše lidská hluchota.

Nyní tě zve Duch Svatý na horu Tábor, kam Ježíš vystoupil, *aby se modlil*. Připoj se k vyvoleným učedníkům, kterým se dostalo té milosti, že mohou vidět, jak se modlí jejich Učitel. *Jeho tvář nabyla jiného vzhledu*. Zrcadlí se v ní nekonečná velebnost a dobrota Otce, se kterým tak důvěrně rozmlouvá. Síla víry je v tom, že tě může povznést až na vrchol hory, kde se rozmlouvá s Bohem tváří v tvář. Toho, co chce Bůh říct

tobě, je mnohem více, než co bys chtěl vyslovit ty. On chce i tebe vést, tak jako vedl Abraháma a jak vede svého Syna. Cíl je stále stejný: zaslíbená země. Pán nyní rozmlouvá se dvěma patriarchy *o své cestě, která se naplní v Jeruzalémě* a o které právě hovořil se svým Otcem. Ona se však nenaplní v utrpení a potupné smrti, ale ve slavném zmrtychvstání. To, co spojuje Otce a Syna v jejich modlitbě, je skutečnost společné oběti, která vyústí do slávy. Syn by nemohl vystoupit na kříž, kdyby ho neobětoval sám Otec. Velikost této oběti je přímo úměrná velikosti lásky, jakou Otec od věčnosti miluje svého jednorozeného Syna, a Ježíš svou poslušností otevírá cestu oběti svého Otce. Bůh s tebou nejedná jednostranně. Oběť, kterou žádá od tebe, je vždy také jeho obětí a každý z vás se na ní podílí podle míry své lásky.

Dokud vidíš jen sebe, nerozumíš, o čem Bůh s tebou rozmlouvá. Tvoje člověčenství se brání oběti a raději *upadá do těžkého spánku*. Ale Duch tě dnes přivedl sem, aby ses opřel o Toho, který spojuje člověčenství s božstvím: *Toto je můj milovaný Syn, toho poslouvejte*. Jeho tvář zářila, už když o své cestě rozmlouval. Jaká bude, až cestu naplní?

Můj Pane, vzals mě s sebou, ačkoliv jsem se *choval jako nepřítel tvého kříže a všechna moje snaha se obracela jen k věcem pozemským*. Nyní vidím, že je dobře, že jsem zde. Tvoje láska si může podřídit všechno. Proměň moje ubohé člověčenství, abych svou cestu naplnil podle tvého příkladu. Čeho se tak bojím, když ty jsi mé světlo a má spása?⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Gn 15,1; ⁽²⁾ srov. Řím 8,32; ⁽³⁾ srov. resp. žalm 27

Liturgická čtení

1. čtení - Gn 15,5-12.17-18

Bůh vyvedl Abraháma ven a pravil: „Pohlédni na nebe a spočítej hvězdy, můžeš-li je spočítat!“ – a dodal: „Tak (četné) bude tvé potomstvo!“ (Abrahám) Hospodinu uvěřil, a ten ho za to uznal za spravedlivého. (Znovu) mu pravil: „Já jsem Hospodin, já jsem tě vyvedl z Uru Chaldejců, abych ti dal tuto zemi do vlastnictví.“ (Abrahám) řekl: „Pane, Hospodine, podle čeho poznám, že ji dostanu do vlastnictví?“ (Bůh) mu řekl: „Vezmi pro mě jalovici, kozu, berana, všechny tříroční, pak ještě hrdličku a holoubě.“ (Abrahám) mu přinesl všechna tato zvířata, rozpůlil je a položil jednu polovici proti druhé, ale ptáky nerozpůlil. Dravci se slétali na mrtvá těla, ale Abrahám je odháněl. Slunce se sklánělo k západu, když Abrahám upadl do hlubokého spánku; pojala ho hrůza a velká tíseň. Zatím slunce zapadlo, nastala tma, a hle – dýmající pec a ohnivá pochodeň přešly mezi oněmi rozpůlenými částmi. V ten den uzavřel Hospodin s Abrahámem smlouvu a řekl: „Tvému potomstvu dávám tuto zemi od Egyptského potoka až k velké řece, řece Eufratu!“

2. čtení - Flp 3,17-4,1

Bratři, jednejte všichni tak, jak jedná já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu. Často jsem vás na to upozorňoval, a teď to říkám se slzami v očích, že se jich mnoho chová jako nepřítel Kristova kříže. Jejich konec je záhuba, jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět, mají zájem jenom o věci pozemské. My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista. On přemění naše ubohé tělo, aby nabylo stejné podoby jako jeho tělo oslavené. Způsobí to jeho moc, kterou si může podřídit všechno. A tak, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, stůjte v Pánu pevně, milovaní!

Evangelium - Lk 9,28b-36

Ježíš vzal s sebou Petra, Jana a Jakuba a vystoupil s nimi na horu pomodlit se. Když se modlil, výraz tváře se mu změnil a jeho šat oslnivě zbělel. A hle, rozmlouvali s ním dva muži – byli to Mojžíš a Eliáš. Zjevili se ve slávě a mluvili o jeho smrti, kterou měl vystoupit v Jeruzalémě. Petra a jeho druhy však přemohl spánek. Když se probrali, spatřili jeho slávu a ty dva muže stát u něho. Jak se potom od něho vzdalovali, řekl Petr Ježíšovi: „Mistře, je dobře, že jsme tady! Postavíme tři stany: jeden tobě, jeden Mojžíšovi a jeden Eliášovi.“ Nevěděl, co mluví. Zatímco to říkal, objevil se oblak a zahalil je. Když se octli v oblaku, padala na ně bázeň. Z oblaku se ozval hlas: „To je můj vyvolený Syn, toho poslouvejte!“ Když se ten hlas ozval, byl už Ježíš sám. Zachovali o tom mlčení a nikomu v oněch dnech nepověděli nic o tom, co viděli.

Umučení (2)

*Další pokračování z knihy Cataliny Rivas „Umučení“,
ve které Pán sám komentuje své umučení.*

V té chvíli jsem pociťoval nezměrnou lásku k lidem a nechtěl jsem, aby zůstali sirotky. (...) Abych s vámi mohl žít až do vypršení času a abych vám ukázal svou lásku, toužil jsem být vaším dechem, vaším životem, vaší oporou, vaším vším! Pak jsem spatřil všechny duše, které se budou v průběhu dějin žít mým Tělem a mou Krví, a viděl jsem také všechny Božské účinky, které v nich tento pokrm způsobí. (...)

Tato neposkvrněná Krev zplodí čistotu a panenství v mnoha duších, v dalších zapálí oheň lásky a horlivosti. V té hodině defilovalo mnoho mučedníků lásky před mýma očima a v mém Srdci! Viděl jsem, jak mnoho jiných duší poté, co spáchaly mnohočetné těžké hříchy a zeslably pod tíhou vášně, přicházely ke mně, aby Chlebem silných obnovily svoji sílu! Jak velmi si přeji, aby všechny duše poznaly city mého Srdce! Jak moc toužím, aby viděly Lásku, kterou jsem k nim cítil ve Večeřadle, když jsem ustanovil Eucharistii. Nikdo nemůže proniknout pohnutky mého Srdce během těch momentů – lásku, radost, něhu... Ale ještě větší byl žal, který zaplavoval moje Srdce.

Jste dobrou půdou pro stavbu velkolepé budovy? Ano i ne... Ano, pro dary, které jsem vám dával od vašeho narození, ne pro způsob, jak jste je používali. Domníváte se, že vaše půda má vhodné předpoklady pro konstrukci budovy, kterou já vztyčím? Ach, jak je chatrná! A přesto, přese všechny vaše vnitřní překážky, mé úmysly neselžou, díky tomu, že si volím k mým vlastním záměrům to, co je ubohé. Nikdy nedělám chybu, neboť tvořím mistrovsky a s láskou. Pracuji neustále, i když si toho nejste vědo-

mi. Vaše vlastní touha vědět, co dělám, mi slouží k tomu, abych vám dokázal, že nemůžete nic vědět ani dělat, aniž bych si to já přál... Je čas pracovat, neptejte se mne na nic, protože je tu někdo, kdo na vás myslí.

Mým duším chci svěřit trýzeň, nesmírnou bolest, která mi té noci naplnila Srdce. Ačkoliv jsem měl velikou radost, neboť jsem se stal Božským Pokrmem duší a společníkem člověka až do konce časů a viděl jsem, jak mnoho duší mi oplatí svou věrností, díkyvdáním, láskou, zadostiučiněním, zaplavil mne také hluboký zármutek, když jsem pohlížel na všechny ty duše, které mne opustí ve svatostánku, a na množství jiných, které budou pochybovat o mé přítomnosti v Eucharistii. Ach, do kolika poskvrněných, nečistých, rozdrásaných srdcí budu muset vstoupit! A jak se mé znesvěcené Tělo a Krev stane důvodem zatracení bezpočtu duší. Nemůžete pochopit, jak jsem nahlížel na všechny svatokrádeže, hříchy a nesmírné ohavnosti, které proti mně budou spáchány. (...) Dlou-

hé hodiny, které strávím osamocen ve svatostáncích, kolik dlouhých nocí! Kolik lidí odmítne volání lásky, které k nim vyšlu!

Pro lásku duší zůstávám v Eucharistii jako vězeň, abyste si ve svých trápeních a těžkostech mohli přijít pro útěchu k nejněžnějšímu ze všech Srdcí, k nejlepšímu ze všech Otců, k nejvěrnějšímu Příteli. Ale tato Láska, která se stravuje pro dobro lidstva, nebude opětována.

Žiji mezi hříšníky, abych byl jejich spásou a životem, jejich lékařem i lékem, a oni se zatím na oplátku, vzdor své zkažené přirozenosti, ode mne vzdalují. Urážejí mne a pohrdají mnou. Mé děti, ubozí hříšníci! Nevzdalujte se ode mne. Čekám na vás dnem i nocí ve svatostánku. Nebudu připomínat vaše prohřešky, nevetu vám vaše hříchy do tváře. Místo toho vás omyji Krví ze svých ran. Nebojte se, pojdte ke mně, nevíte, jak velice vás miluji.

NENAPRAVITELNÉ NEDOSTATKY PŘI VÝCHOVĚ KNĚŽÍ

V *Die Tagespost* se objevil příspěvek kněze Wolfganga Wintera, který poukazuje na to, že problémy německé katolické církve mají své kořeny v nedostatečné přípravě kněžského dorostu. Winter byl v semináři v letech 1975–1978. Seminaristé vůbec neslyšeli o denní modlitbě Církve. Ředitel semináře tvrdil, že na to stačí tři měsíce před jáhenským svěcením. Další tabu byla svátost pokání. Nikoho z vedení semináře nezajímalo, jaký mají seminaristé vztah k této svátosti. Jestliže dnes ani kněží nepřistupují pravidelně ke svátosti smíření a na breviář nemají čas, pak je to především odpovědnost těch, kteří vedou kněžské semináře.

Podobně je tomu s úctou k Eucharistii, s evangelijními radami, o kterých se mluví jen v souvislosti s klamnými naukami psychologického permissivismu a chybným pojetím celibátu. K svátosti a zbožnosti nebyli kandidáti kněžství vedeni vůbec. Není proto divu, že mnoho kněží selhává, když nemají základy pro výkon svého povolání.

A co vy, drahé duše, proč jste chladné a lhostejné k mé Láске? Já vím, musíte si hledět potřeb svých rodin, svých domovů a také světa, který vás nepřestává volat. Což nemáte ani chvilku, abyste za mnou přišli a dokázali mi tak svou lásku a vděčnost? Nedovolte, aby vás zaměstnávalo tolik zbytečných starostí, vyhraďte si chvilku na návštěvu Vězně Lásky. Copak když je vaše tělo nemocné, nenajdete si několik minut, abyste vyhledali lékaře, který by vás léčil? Pojdte k Tomu, který vám může dát sílu i zdraví duše. Dejte almužnu lásky tomuto Božskému Žebračku, který vás volá, který vás chce a který na vás čeká.

Tato slova budou mít na duše ohromné účinky. Proniknou do rodin, škol, náboženských kongregací, nemocnic, vězení a velké množství duší se vydá mé Láске.

Největší bolesti mi způsobují kněží a řeholníci.

V okamžiku, kdy jsem ustanovil Eucharistii, viděl jsem všechny omilostněné duše, jak budou živeny mým Tělem a Krví a také účinky, které v nich způsobí.

Pro některé bude mé Tělo lékem na jejich slabost. Pro jiné žarem, který pohltní jejich ubohosti a zapálí je láskou. Ach!... Duše, které se přede mnou shromáždí, vytvoří ohromnou zahradu, ve které každá rostlina vykvete jinými květy, ale všechny mne budou těšit svou vůní. Mé Tělo bude sluncem, které je přivede zpět k životu. K některým si půjdu pro útěchu, u jiných se skryji a u dalších najdu odpočinek. Kdybyste jen tušily, milované duše, jak snadné je Boha utěšit, skrýt a dát mu odpočinek.

Tento Bůh vás miluje nezměrnou Láskou. Poté, co vás vysvobodil z okovů hříchu, zasadil do vás nevýslovnou milost duchovního povolání. Mystickým způsobem vás přivedl do zahrady svých potěšení. Tento Bůh, váš Vykupitel, se stal vaším snoubencem. On sám vás živí svým pře-

RADY ZKUŠENÉHO ĎÁBLA

Klasická kniha C. S. Lewise „Rady zkušeného ďábla“ se stala předmětem filmového zpracování. Autorův nevlastní syn Douglas Gresham pracuje na projektu jako producent. Společnost Walden Media doufá, že film se objeví v kinech v roce 2008 spolu s filmem „Princ Kaspián“, který je pokračováním „Krále z Narnie“.

C. S. Lewis se narodil 1898 v Severním Irsku a patří k prominentním katolickým spisovatelům. Napsal celou řadu apologetických spisů. „Rady zkušeného ďábla“ ho velice proslavily.

čistým Tělem a svou Krví, která hasí vaši žízeň. Ve mně naleznete odpočinutí a štěstí.

Ach, dceruško! Proč tolik duší působí takový zármutek mému Srdci poté, co byly naplněny tolikými pozhánáním a něžnostmi? Nejsem snad stále stejný? Změnil jsem se snad vůči vám? Ne! Nikdy se nezměním, budu vás zálibně a něžně milovat až do konce.

Vím, že jste plni bídy, ale ani to vás nemůže vzdálit mému nejněžnějšímu pohledu. Stále na vás s úzkostí čekám, nejen abych ulehčil vaše strádání, ale také abych vás naplnil svým pozhánáním.

Neodepírejte mi svou lásku, když vás o ni žádám. Je velmi snadné milovat Toho, který je Láskou sama. Jestliže vás žádám o něco, co je drahé vaší přirozenosti, dám vám obojí, milost i sílu, abyste mi mohli vyhovět. Dovolte mi vstoupit do vašich duší, a pokud tam nenajdu nic, co je mne hodno, řekněte mi pokorně a s důvěrou: „Pane, ty vidíš ovoce tohoto stromu. Přijď tedy a řekni mi, co mám dělat, aby nesl ovoce, po kterém toužíš.“

Pokud mi toto duše řekne s opravdovou touhou dokázat mi svoji lásku, odpovím: „Drahá duše, dovol mi zušlechtit tvou lásku...“

Znáte ovoce, které tak získáte? Vítězství nad vaší povahou vynahradí urážky a odčiní vaše chyby. Pokud nejste uraženi, když se vám dostane pokárávání a přijímáte je rádi, získáte proměnu také pro duše zaslepené pýchou a ony se pokoří a budou prosit o odpuštění.

Toto vykonám ve vaší duši, pokud mi dovolíte svobodně pracovat. Zahradu nerozkvete okamžitě, ale vy přinesete mému Srdci velkou útěchu.

Toto všechno mi procházelo před očima, když jsem ustanovoval Eucharistii a byl proniknut touhou živit duše. Nepřišel jsem na zem, abych žil s dokonalými bytostmi, ale proto, abych podpíral slabé a živil děti... Ne-

chám je růst a budu posilovat jejich duše a ulevovat jim v jejich těžkostech a jejich dobré úmysly mi přinesou útěchu.

Ale mezi mými vyvolenými jsou také ti, kteří mi působí zármutek. Vytrvají všichni? Takový výkřik bolesti se dere z mého Srdce. Chci, aby duše slyšely tento nárek. Věčná Láská hledá duše, které dokážou mluvit nově o starých známých pravdách. Nezměrná Láská si přeje v luně lidstva vytvořit nový tribunál ryzího Milosrdenství a nikoli Spravedlnosti. Proto se po celém světě množí poselství. Kdokoliv chápe toto dílo, obdivuje ho, čerpá z něho a napomáhá také ostatním získat z něho užitek. Kdo nepochopí, zůstává v duchu otrokem, umírá a je zatracen. Jim patří mé zatracující slovo, neboť překáží mému Božskému dílu a jsou spoluvíníky Ďábla. Pokud odsuzují, zamlčují a zastírají to, co nepochází od pouhého tvora, ale od Tvůrce, jejich dětinskou mysl naplňuje zchytralost. Těm, které jsem nazval maličkými, vyjevím své vědění, které naopak skrývám před pyšnými.

Duše, dovol mi, abych se do tebe vylil. Ulev mému Srdci, protože stále někdo dusí mou Lásku...

Ježíš se modlí v zahradě

Nikdo skutečně nevěří, že jsem se doopravdy potil krví té noci v Getsemanech, a jen několik chápe, že v těch hodinách jsem trpěl mnohem více než při křížování. Bylo to bolestnější, protože mi bylo zcela jasně vyjeveno, že hříchy všech se staly mými a že za každý musím zaplatit. A tak já, nevinný a čistý, jsem odpověděl Otcí, jako bych byl skutečně vinen podvody

a oplzlostmi, které jste spáchali vy, moji bratři. Zneuctili jste Boha, který vás stvořil, abyste se stali nástroji nesmírnosti Stvoření a neodchýlili se od podstaty, která vám byla dána, abyste postupně dorostli patření na mne, vašeho Stvořitele.

Proto jsem se stal zlodějem, vrahem, cizoložníkem, lhářem, pachatelem svatokrádeží, rouhačem, nactiutrháčem a buřičem, který rebeluje proti Otcí, kterého já jsem však povždy miloval.

Byl to právě tento kontrast mezi mou Láskou k Otcí a jeho Vůli, který zapříčinil pocení mé Krve. Ale byl jsem poslušný až do konce a pro Lásku ke každému z vás jsem sám sebe zahalil vinou, abych mohl vykonat Otcovu Vůli a zachránit vás z věčného zavržení.

Pochopte, že té noci jsem vytrpěl mnohem více, než jsou lidské agonie. A věřte mi, že nikdo nemůže utišit takovou trýzeň, protože jsem zároveň viděl, jak každý z vás, zahleděný do sebe, činí mou smrt v každém okamžiku ještě krutější, abych zcela zaplatil za vaše prohřešky. Chci, aby znovu vešlo ve známost, jak jsem miloval všechny

lidi v té hodině nevýslovného osamění a žalu...

Ježíš koná Vůli Otce

Především chci, abyste si byli vědomi mého utrpení, hořkosti, kterou mi působilo vědomí hříchů, ono potemnění mysli člověka, které způsobilo jeho poblouznění. Tyto hříchy jsou zpravidla přijímány jako ovoce přirozených náklonností, kterým, jak se říká, člověk nemůže svou vůlí odporovat. V současnosti tak mnoho lidí žije v těžkém hříchu, z čehož obviňují ostatní nebo osud, bez možnosti se z tohoto stavu vymanit. To všechno jsem spatřoval v Getsemanech a poznal jsem velikost zla, které bude muset pojmut má duše. Tolik lidí je takto ztraceno a jak velmi jsem pro ně trpěl!

Když jsem apoštolům omyl nohy a stal se jejich Pokrmem, chtěl jsem je svým příkladem naučit vzájemné podpoře. Hodina, pro kterou se Syn Boží stal člověkem a Vykupitelem lidského rodu a ve které měl prolít svoji Krev a dát svůj Život za svět, se přiblížila.

V té chvíli jsem si přál ponořit se do modlitby a zcela se vydat do Vůle Otce... Pak má lidská Vůle přemohla přirozený odpor k nesmírnému utrpení, které mi náš Otec připravil. Vidíte, že Otec strádal víc než já sám. Potom jsem mezi ony zatracené duše vydal svou vlastní Duši, abych napravil to, co již bylo zkaženo. Má Všemohoucnost může všechno, ale chce jen maličkost, kousek po kousku. A tuto maličkost já sám obětují s nekonečnou Láskou.

Mé utrpení... jak bezedná propast hořkosti, která se za mnou uzavřela! Jak nesmírně se mýlí ten, kdo se domnívá, že jí může porozumět. Jen pomyslete na strašlivá muka mého Těla.

Má dcero, mám pro tebe další výjevy oněch tragických událostí, které jsem prožíval a které si přeji s tebou sdílet, neboť jsi jednou z těch, které mi Otec daroval v Zahradě. Drahé duše,

učte se od svého Vzorů, že jedinou nezbytnou věcí je, dokonce i tehdy, když se vaše přirozenost bouří, s pokorou a odevzdáním se podrobit a svěřit do Vůle Boží. Také jsem chtěl naučit duše, že nejvyšší důležité skutky je nutno připravit a oživit skrze modlitbu. V modlitbě se duše posiluje pro ty nejdůležitější věci a Bůh s duší komunikuje, dává jí rady a inspirovuje ji, a to i tehdy, když si toho duše vůbec není vědoma.

Odešel jsem do Zahrady se třemi ze svých apoštolů, abych jim ukázal, že při modlitbě je mají provázet a pomáhat jim tři Mocnosti duše.

Mějte na paměti tři božské výsady, dokonalosti Boha: jeho Dobrotu, jeho Moc a jeho Milosrdenství a také Lásku, kterou k vám chová. A pochopte, jak je třeba odpovídat na divy, které pro vás vykonal... V skrytu a v soukromí skrze modlitbu mu dovolte proměnit vaši vůli, aby konala pro Boha více, aby konala to nejlepší, abyste se mohli obětovat pro spásu duší jak svou apoštolskou aktivitou, tak pokorným skrytým životem. Vrhněte se na zem pokorně jako tvorové v přítomnosti svého Stvořitele a žasněte nad jeho záměry, které s vámi má, ať už jsou jakékoliv, a odevzdejte svoji vůli Tě Božské.

Takovým způsobem jsem nabízel sám sebe k naplnění díla vykoupění světa. Ach! Jaká to byla chvíle, kdy jsem cítil, jak mne zaplavují všechna muka a trýzně, kterými jsem musel ve svém utrpení projít: urážky, spílání, důtky, kopance, trnová koruna, žízeň, kříž... To všechno probíhalo před mými očima ve stejném okamžiku, kdy mé srdce drásaly nesmírná bolest, potupy, hříchy, ohavnosti, které budou napáchány v průběhu času. Nejen že jsem je viděl, ale všechny tyto hrůzy mne znovu zaplavovaly a takto jsem se postavil před mého Nebeského Otce, abych vyprosil slitování.

Dceruško, nabídl jsem se jako lilie, abych utišil jeho hněv

Francesco Bianchi Ferrari (1460–1510): Ježíš v Getsemanské zahradě

a usmířil jeho spravedlivé rozhořčení. Nicméně pod tíhou tolika zločinů a takového množství hříchů má lidská přirozenost zakoušela smrtelnou agonií až do té míry, že jsem se potil krví.

Je možné, aby tato trýzeň a tato Krev byla pro tak mnoho duší zbytečná?... Má Lásky byla původem mého utrpení. Kdybych to tak sám nechtěl, kdo by se mne mohl dotknout? Chtěl jsem to, a abych toho do-

sáhl, použil jsem těch nejkřutějších z lidí.

Dříve, než jsem trpěl, sám v sobě jsem poznal všechna muka a mohl jsem dobře poznat jejich míru. A pak, když jsem chtěl trpět, k tomu, že jsem všechno věděl a poznával, měl jsem také lidské vnímání toho všeho. Všechno jsem to přijal.

O svém utrpení nemohu mluvit dopodrobna. Jindy jsem to dělal, ale vy tomu nemůžete

rozumět. Díky své lidské přirozenosti nemůžete vůbec pochopit nesmírnou hloubku bolestí, které jsem musel vytrpět.

Ano, já vás osvěcuji, ale pouze po určitou mez, kterou nemůžete překročit. Jen své Matce jsem dal poznat všechny své bolesti, a proto trpěla mnohem více než kdokoliv jiný. Ale nyní se svět dozví více, než jsem dosud dovolil, neboť to takto chce můj Otec. Z toho důvodu v mé Církvi vykvétá paprsek lásky, pro všechny ty proměnlivé okolnosti, které mne vedly ze Zahrady na Kalvárii. Více než komukoliv jinému jsem vyjevil své utrpení svým milovaným, které jsem měl s sebou v Zahradě. Mohou upozornit na něco, co odpovídá mentalitě dnešních poutníků. A jestli mohou, také by měli. Proto by měla napsat všechno, co ti říkám, maličká, pro sebe i pro mnoho jiných, pro úlevu duším a ke slávě Nejsvětější Trojice, která si přeje, aby má utrpení v Getsemanech vešla ve známost.

Má duše je smutná až k smrti. Zatímco smutek z fyzické újmy mohl způsobit smrt, chtěl jsem také zakusit smutek ducha, který obnáší absolutní nepřítomnost Božského vlivu a zdrcující přítomnost příčin mého utrpení.

V mém Duchu, který procházel smrtelnou agonií, byly přítomny všechny důvody, které mne přiměly přinést Lásku na zem. Především to byly prohrěšky proti mému trpícímu Božství v lidském těle, avšak s vědomím Boha. Vy nemůžete nalézt podobný druh utrpení, protože hříšník za pomoci mého světla může určitě jeho části mnohdy porozumět nedokonale, ale přesto není schopno poznat, co hřích přede mnou znamená. Proto je jasné, že jedině Bůh zná vážnost provinění, která jsou proti němu páchána.

Nicméně lidství by mělo být schopno úplného poznání, skutečné lítosti a pokání, které je Božství dlužno. Já to mohu člověku umožnit, kdykoliv si bude přát. Ve skutečnosti to dělám tím, že obětují svou moudrost,

SÜDDEUTSCHE ZEITUNG OTISKLY PROTIKATOLICKÝ INZERÁT

Švýcarská skupina Dignitas prosazující eutanazii, jež má od roku 1998 na kontě 700 „asistovaných sebevražd“, uveřejnila v bavorských Süddeutsche Zeitung celostránkový inzerát hanobící papeže Benedikta XVI. a Jana Pavla II.

Inzerát praví, že papežové svým odporem proti kondomům zavinili smrt milionů lidí v Africe a v Asii na AIDS.

Alex Schadenberg z Koalice za prevenci eutanazie sdělil agentuře Life Site News, že inzerátem není překvapen: „V září jsem navštívil konferenci Světové federace společností pro právo na smrt v Torontu, a jedním z hlavních témat účastníků bylo opovržení vůči katolické církvi a k věřícím lidem,“ řekl.

Life Site News - Res Claritatis

kteřá byla se mnou, když jsem jako člověk, lidská bytost, nesl tíhu urážek proti Bohu.

Toto bylo mým přáním: aby si skrze mne mohl kající hříšník před Bohem uvědomit spáchané prohřešky a také já ve svém Božství plně chápu, čím se proti mně provinil.

To pro dnešek stačí. Nevíš, jak velmi mne utěšuje, když se mi zcela vydáš... Ne každý den mohu mluvit k duším... Dovol mi, abych ti pro ně sdělil svá tajemství!... Nechej mne využít dvě dny a noci!

Byl jsem zarmoucen až k smrti, protože všude jsem viděl nesmírné množství spáchaných zločinů. A jestliže pro jediný z nich jsem měl prožít nesrovnatelnou smrt, co jsem měl zakusit pro všechny dohromady? „Má duše je smutná až k smrti...“ tento smutek způsobil, že mne opustily všechny síly. Tento žal se soustřeďoval v mém Božství a proti němu směřoval příliv vin a zápachu duší rozleptaných všemi druhy špatností. Právě proto jsem byl zároveň terčem i šípem – jako Bůh terč a jako člověk šíp. Poté, co jsem vstřebal veškerý hřích, stanul jsem před svým Otcem jako jediný viník. Větší žal než tento nemůže existovat a já jsem ho chtěl přijmout celý pro Otcovu Lásku a pro Milosrdenství k vám všem.

Pokud člověk na tuto věc nedává pozor, marně uvažuje o významu těchto slov, která zahrnují celou mou podstatu – jako člověka i jako Boha. Pohleďte na mne v tomto nesmírném vězení ducha. Cožpak si nezasloužím lásku, když jsem tolik bojoval a tolik trpěl? Nezasloužím si snad, aby se mnou tvorové počítali jako se svým vlastním, když jsem se za ně zcela vydal bez výhrad? Vy všichni pijte z mé nevyčerpatelné studnice dobroty. Pijte! Nabízím vám svůj zármutek v Zahradě, dejte mi svůj smutek, všechny své smutky! Z vašich zármuteků si přeji vytvořit kytičku fialek, jejíž vůně stále proudí k mému Božství.

„Otče, je-li to možné, vezmi ode mne tento kalich, ale ne má, ale Tvá Vůle ať se stane.“ Toto jsem řekl na vrcholu hořkosti, když se břemeno naložené na mne stalo tak zdrcující, že se má duše nalézala v té nejneuvěřitelnější temnotě. Řekl jsem to Otci, neboť poté, co se shromáždila všechna vina, stál jsem před ním jako jediný hříšník, na kterého se vylévala celá jeho Božská Spravedlnost. Cítil jsem se zbaven svého Božství, a tak tu stálo jen mé lidství.

Ach, Otče, odejmi ode mne tento nesmírně hořký kalich, který jsi mi předložil a který jsem přijal pro Tvoji Lásku, když jsem přišel na tento svět. Dostal jsem se až do bodu, kdy nepoznávám sám sebe. Ty, Otče, jenž mne miluješ, jsi učinil hřích mým dědictvím, a proto je má přítomnost před Tebou nesnesitelná. Je mi znám nevděk lidských tvorů, ale jak mohu vystát svou samotou? Ach, Bože, smiluj se nad mou nesmírnou odloučeností, ve které se nacházím. Proč i Ty mne chceš opustit? Jakou pomoc mám hledat v tak nesmírné prázdnotě? Proč jsi mne také Ty poslal na tuto cestu? Dobře, odpíráš mi sebe. Cítím, jak se propadám do tak strašné propasti, že dokonce necítím Tvou ruku v této tak tragické situaci. Tvá mocná ruka mne drtí a Krev, která prýští z mého Těla, je toho svědectvím. Takto jsem křičel a padal. Ale pak jsem pokračoval: Otče Svatý, vždyť se mnou děláš jen to, co chceš. Můj život není můj, patří zcela Tobě. Nechci, aby se naplnila má Vůle, ale Tvá. Přijal jsem smrt na Kříži, přijal jsem také zjevnou smrt svého Božství. Tak to je. Všechno toto bych měl dát Tobě a především bych Ti měl obětovat naprosté zničení mého Božství, které mne s Tebou sjednocuje. Ano, Otče, Krví, kterou vidíš, potvrzují své odevzdání a své přijetí: Tvá Vůle ať se stane, nikoliv má...

(Pokračování příště)

ŽENY V PRVOTNÍ CÍRKVI -

pokračování ze str. 2

má specifickou funkci (srov. 1 Kor 12,27–30). Apoštol připouští jako normální věc, že v křesťanském společenství může žena prorokovat (1 Kor 11,5), tzn. vyslovovat se otevřeně pod vlivem Ducha Svatého, za předpokladu, že se tak děje pro výstavbu společenství důstojným způsobem. Nicméně další dobře známá výzva, která říká, *ať ženy ve shromáždění mlčí* (1 Kor 14,34), je spíše relativizována. Z toho plynoucí problém, velmi diskutovaný, o vztahu mezi prvním výrokem – že ženy mohou ve společenství prorokovat – a druhým – že nesmějí mluvit – o vztahu mezi těmito dvěma výroky, které si otevřeně protirečí, přenecháme exegetům. Není zde místo, abychom o tom diskutovali. Minulou středu jsme se již setkali s postavou Prisky nebo Priscily, manželky Akvilovy, která je ve dvou případech překvapivě uváděna před manželem (srov. Sk 18,18; Řím 16,3): jedna i druhá jsou výslovně Pavlem kvalifikovány jako jeho syn-ergous – *spolupracovníci* (Řím 16,3).

Bohatý okruh spolupracovník

Nesmíme přehlédnout některé další postavy. Je třeba si např. povšimnout, že krátký list Filemónovi je adresován také ženě jménem Apfia (srov. Flm 2). Latinské a syrské překlady řeckého textu připojují k tomuto jménu Apfia přívlastek *předrahá sestra* (tamt.) a je třeba říct, že ve společenství církve v Kolosech musela zastávat důležité místo. V každém případě je to jediná žena, kterou Pavel uvádí mezi adresáty svého listu. Na jiném místě se Apoštol zmiňuje o jistě *Febě* jako o „diakonos“ církve v Kenchrejích, což je přístavní městečko západně od Korintu (srov. Řím 16,1–2). I když tento titul v oné době neměl specifickou hodnotu hierarchické služby, je výrazem označujícím skutečnou a odpovědnou služ-

bu onomu křesťanskému společenství ze strany této ženy. Pavel ji doporučuje, aby byla srdečně přijata a aby se jí poskytla pomoc *ve všem, co bude potřebovat*, a pak dodává: *Vždyť ona už pomohla mnoha lidem, i mně samému*. Ve stejném kontextu ve své korespondenci připomíná Apoštol s pozorností jiná ženská jména: jistou Marii, pak Trifenu, Trifosu a Persidu *nejdražší* a dále Julii, o nichž píše otevřeně, že *pro vás mnoho pracovaly* nebo že *pracovaly pro Pána* (Řím 16,6.12a.12b.15); zdůrazňuje tak jejich velké úsilí v práci pro Církev. V církvi ve Filipech se významenaly dvě ženy jménem *Evodia a Sinticha* (Flp 4,2): napomenutí k vzájemné svornosti dává tušit, že tyto dvě ženy zastávaly důležitou funkci uvnitř oné komunity.

Církev děkuje ženám

Oprávněně můžeme říct, že dějiny křesťanství by měly zcela jiný vývoj, kdyby zde nebyl velkodušný přínos mnoha žen. Proto, jak již napsal můj ctihodný a drahý předchůdce Jan Pavel II. v listě *Mulieris dignitatem*: „Církev je vděčná za všechny ženy a za každou z nich... Církev děkuje za všechny projevy ženského génia, které se objevily v průběhu dějin uprostřed všech kmenů a národů, děkuje za všechna vítězství, za která vděčí jejich víře, naději a lásce: děkuje za všechny plody ženské svatosti“ (31). Jak je vidět, chvála se týká žen v průběhu dějin Církve a je vyslovena jménem celého církevního společenství. I my se připojujeme k tomuto ocenění a děkujeme Pánu, protože on vede Církev, generaci po generaci, a využívá přitom bez rozdílu muže i ženy, kteří dokážou svou víru a svůj křest zužitkovat ve prospěch celého Těla Církve k větší slávě Boží.

*Bollettino Vaticano 14. února 2007
Mezititulky redakce Světla*

Budou se dívat na toho, koho probodli (Jan 19,37)

Poselství Svatého otce k postní době 2007

Milí bratři a sestry!

Budou se dívat na toho, koho probodli (Jan 19,37). Toto slovo z Písma svatého vede naši letošní úvahu k postní době. Velikonoční kající doba je zvláště vhodná k tomu, abychom spolu s Marií a s Janem, milovaným učedníkem, setrvali u Toho, který na kříži obětoval život za celé lidstvo (srov. Jan 19,25).

V této době pokání a modlitby obracíme svůj pohled s životem účastí k ukřižovanému Kristu, který nám skrze svou smrt na Golgotě zjevil plnost Boží lásky. V encyklice *Deus caritas est – Bůh je láska* jsem se věnoval tématu lásky a jejím oběma základním formám: agapé a eros.

Boží láska: agapé a eros

Výrazem agapé, který se v Novém zákoně často vyskytuje, je označena darující láska těch, kteří hledají výlučně blaho těch druhých; slovo eros naopak označuje lásku toho, koho tísní nějaký nedostatek a dychtí po spojení s vytouženou osobou.

Láska, kterou nás Bůh obklopuje, odpovídá agapé. Může člověk Bohu něco dát, co by již neměl? To, co lidský tvor je a co má, je Boží dar: z toho plyne, že je to lidský tvor, který ve všem potřebuje Boha. Ale Bůh miluje také silou erosu.

Ve Starém zákoně prokazuje Stvořitel vesmíru svému vyvolanému národu výlučnou lásku, která překračuje všechny lidské pohnutky. Prorok Ozeáš vyjadřuje tuto božskou vášň ve smělých obrazech, jako je láska muže k nevěrné ženě (srov. 3,1–3); když Ezechiel mluví o vztahu Boha k izraelskému národu, nestydí se zvolit zanícenou a vášnivou řeč (srov. 16,1–22).

Takové biblické texty ukazují, že eros patří k samotnému Božím srdci: Všemohoucí čeká na „Ano“ svých tvorů jako

mladý ženich na svou nevěstu. Podvodem Zlého se však lidstvo bohužel od počátku uzavřelo před Boží láskou do iluze neskutečné soběstačnosti (srov. Gn 3,1–7).

Pokřiven sám v sobě, vzdalil se Adam od Pramene života a stal se prvním z těch, kteří *byli po celý život drženi v otroctví strachem před smrtí* (Žid 2,15). Bůh však zůstal neporazitelný. „Ne“, které řekl člověk, bylo naopak rozhodujícím podnětem pro zjevení jeho Lásky v její vykupitelské síle.

Kříž zjevuje plnost Boží lásky

Tajemstvím kříže se zjevuje v celé plnosti neomezená moc, s jakou se nebeský Otec smilovává. Aby znovu získal lásku svého tvora, zaplatil velice vysokou cenu: Krev svého jednorozeného Syna. Smrt, která pro prvního Adama byla znamením

krajní osamocení a bezmocnosti, byla proměněna na nejvyšší akt lásky a svobody nového Adama.

Proto můžeme říct s Maximem Vyznavačem, že „Kristus zemřel tak říkajíc božsky, protože zemřel svobodně“ (Ambigua 91, 1956). V kříži se odha-

luje božský eros k nám. Eros je podle výroku Pseudo Dionysia ona síla „která milujícímu nedovoluje, aby se zdržoval v sobě samém, nýbrž ho nutí, aby se spojil s milovaným“ (De divinis nominibus, IV, 13; PG 3, 712).

Existuje „bláznivější eros“ (N. Cabasilas, Vita in Cristo, 648), než eros Božího Syna? Chtěl být s námi jedno až do té míry, ve které mu bylo dáno zakusit sám na sobě následky našich zločinů.

„Kterého probodli“

Milí bratři a sestry! Podívejme se na Krista probodeného na kříži! On je otfásající zjevení Boží lásky, lásky, ve které se eros i agapé stranou všech protikladů navzájem osvěčují. Na kříži žebra sám Bůh o lásku svého tvora: žizní po lásce jednoho každého z nás.

Apoštol Tomáš poznal v Ježiši *Pána a Boha*, když vložil svou ruku do rány v jeho boku. Nepřekvapuje, že mnoho světců vidí v Ježišově Srdci dojemný výraz tajemství této lásky.

Mohli bychom přímo říct, že zjevení Božího erosu vůči člověku je ve skutečnosti nejvyšším výrazem jeho agapé. Opravdu jen láska, ve které se spojuje nezištné sebeobětování s vášnivým přáním po vzájemnosti, zajišťuje ono opojení, které ulehčuje i nejtěžší oběti.

Ježíš řekl: *Až budu vyvýšen od země, potáhnu všechny k sobě* (Jan 12,32). Pán od nás toužebně očekává především odpověď, že jeho lásku přijímáme a dáváme se od něho přitáhnout. Přitom nestačí jeho lásku pouze přijímat.

Taková láska a takové nasažení si žádají svou obdobu v sebedarování těm druhým: Kristus *mě táhne k sobě*, aby se se mnou spojil, aby mě naučil milovat bratry a sestry jeho láskou.

Krev a voda

Budou se dívat na toho, kterého probodli. Dívejme se s důvěrou na Ježíšův probodený bok, ze kterého vytéká *krev a voda* (Jan 19,34). Církevní Otcové viděli v těchto prvcích symboly křtu a Eucharistie. Skrze křestní vodu se v nás síle Ducha Svatého otevírá intimita trinitární lásky.

Postní doba nás nutí, abychom v milosti křtu vystoupili sami ze sebe a otevřeli se milosrdnému objetí Otce (srov. Jan Chryzostomus, katecheze 3,14 n). Krev, symbol lásky Dobrého Pastýře, proudí do nás skrze tajemství Eucharistie: „Eucharistie nás vtahuje do Ježíšova obětího úkonu... jsme zahrnuti do dynamiky jeho sebeobětování“ (Deus caritas est, 13).

Prožijeme proto postní dobu jako „eucharistický“ čas, ve kterém přijímáme Ježíšovu lásku a šíříme ji slovem i skutkem. Rozjímání o Tom, kterého probodli, nás tak pudí, abychom druhým otevřeli srdce a poznali rány, kterými je bičována důstojnost lidské bytosti.

Nutí nás to především, abychom bojovali proti každé formě pohrdání životem a vykořisťování lidské osoby a zmírňovali dramatickou osamocení a opuštěnost mnoha lidí. Tak bude postní doba pro každého křesťana obnoveným prožitkem Boží lásky, která nám byla darována v Ježiši Krisu – láska, kterou z naší strany musíme dále darovat bližním, především těm, kteří trpí a jsou v nouzi.

Jen tak se můžeme v bohaté míře účastnit velikonoční radosti. Maria, Matko krásného milování, veď nás na této cestě velikonoční kající doby, na cestě pravého obrácení ke Kristově lásce. Vám, bratři a sestry, přeji plodnou postní dobu a uděluji všem ze srdce zvláštní apoštolské požehnání.

Papež Benedikt XVI.

svého jmění, o které byl okraden, a soudce vydá toto rozhodnutí: „Poškozený, kdo ví, jak jste k tomu jmění vůbec přišel. Zřejmě jste o něho připravil chudý lid. Ten, koho zde žalujete, je jeden z chudých, proto je nyní toto jmění ve správných rukou.“

Ve společnosti, pro kterou nic neznamená odpovědnost před Nejvyšším Soudcem, takže se mravnost stala předmětem lidské zvůle, stane se nakonec nutně předmětem lidské zvůle i právo. Co je to za právo, jestliže nejvyšším kritériem pravdy je názor většiny? Peisistratos si kdysi ve starém Řecku myslel, že většina bude dobrým strážcem demokracie. Zavedl lidové hlasování, které však místo toho, aby chránilo demokracii, dokázalo poslat do vyhnanství nejlepší z nejlepších. Mravní principy musí být něco zcela jasného a evidentního a na člověku nezávislého, a nikoliv sporná věc, kterou může většina několika hlasů zvrátit v její opak. Společnost bez Boha si pak troufá rozhodovat o mnohem závažnějších věcech, než je nemovitý majetek.

Panna Maria se zjevila ve Fatimě právě v předvečer bolševické revoluce. Řekla nám, jak zatarasit Satanovi cestu a udusit materialistický plevel v samém zárodku. Ale nestalo se. Bludné myšlení se naplno rozbujelo a dokonale zabydlelo ve světě. Největší blud je lidská pýcha, s jakou si člověk dovoluje pokládat sebe za svrchovaného pána a osobuje si právo rozhodovat o dobru a o zlu, o životě a smrti. K jeho plodům patří dnešní „pokrokové vymoženosti“, jako je sexuální nezávanost a nezodpovědnost, která se stala dokonce předmětem školní výuky; patří k nim i tak proklamované právo na potrat a na rozvod. To byl Engelsův nápad, že manželství, ve kterém už není láska, je nemravné a má se rozejít. S rozvody a potraty se začalo v SSSR ve velkém experimentovat ihned po revoluci. V tu dobu činily v nej-

pokrokovější zemi USA rozvody pouhých 8 promile.

Tak jako si náš stát pochvaluje způsob, jakým bolševici oloupili Církev, tak si dnes evropský parlament pochvaluje komunistické bezbožské dědictví a začíná přímo pronásledovat ty, kteří s tím nesouhlasí. Stát, který nechce potraty, je diskriminován. Poslanec, který kritizuje homosexuální praktiky, čeká postih. Mají křesťané dost odvahy a uvědomění, aby se jich otevřeně zastali? Nenastal čas, abychom se probudili ze spánku?

Společnost má jistě nejen právo, ale povinnost bránit se přede vším, co ji skutečně ohrožuje, ale má také právo a povinnost chránit každého svého člena před každým násilím a bezprávím. Je však nesporně absurdní, když svými zákony chrání homosexuální jednání, které ji vlastně poškozují a je tedy svou podstatou protispolečenské, a násilím umlčuje a odsuzuje naopak ty, kteří na to poukazují a chtějí ji tak varovat před hrozícím nebezpečím. Ty, kteří otevřeně poukazují na to, že podpora homosexuálních svazků ohrožuje rodinu a budoucnost společnosti, čeká zřejmě osud Laokóna, který zaplatil životem, když varoval Tróju před darem danajského koně.

Záplava homosexuálů dále poroste, protože je to přirozený důsledek nepřirozeného života. Tyto jedince je zapotřebí chránit před diskriminací, ale na pravém místě. Byli totiž diskriminováni již jako malé děti tím, že byli ochuzeni o své nezadatelné právo vyrůst v úplném a přirozeném rodinném prostředí, kde se plně ve vzájemné lásce uplatňuje dar mateřství i otcovství.

Jak je vůbec možné, že se názorem většiny stane něco, co po celá tisíciletí se přičilo přirozenému zákonu a vůbec lidskosti, jako je zabíjení dětí a praktikovaná homosexualita? Velký podíl na tom má propaganda prováděná nejrafinovanějším způsobem sdělovacími prostředky,

ale to samo o sobě nestačí. Musí zde být také ochota ustoupit od odvěkých zdravých postojů a názorů. Tato ochota má své kořeny v oblasti poznání i v oblasti vůle: k nedostatečným znalostem se poji slábnoucí ochota k věrnosti a oběti.

Ďáblovo tažení proti Bohu a člověku není žádná diletantská improvizace, nýbrž vysoce inteligentní a promyšlená strategie. I v tradičně katolických zemích se dostávají k vládě socialističtí zákonodárci. Nezmocňují se vlády nějakým státním převratem, ale demokratickou cestou. V Portugalsku je takřka všechno obyvatelstvo katolického vyznání. V této ryze katolické zemi se její vláda chystá uzákonit potraty. Napadne nás otázka: Jak je možné, že katolické obyvatelstvo v Portugalsku si zvolilo vládu, která vládne proti katolickému přesvědčení a morálce? Jak je možné, že v referendu, třeba nedostatečně navštíveném, se nadpoloviční většina vyslovila pro potrat? Přitom Portugalsko není leccjaká katolická země. Je to právě ta země, kterou Panna Maria mimořádně omilostnila svým velikým fatimským zjevením a která se zasvětila zvláštním způsobem Matce Boží. Tak se uchránila komunismu a válečných hrůz, které postihly sousední Španělsko. Ale dnes se bezbožecká morálka i zde ujímá vlády způsobem, kterému se říká „demokratická cesta“. Opustila Madona Portugalsko, které se jí zasvětilo, nebo je tomu spíše tak, že národ se odklání od své ochránkyně? Zasvěcení není jednorázová záležitost, která působí trvalou imunitu jako očkování. Zasvěcení je totéž jako sňatek, je to úplné sebeodevzdání spojené se slibem věrnosti, který je třeba také trvale dodržovat a rozvíjet.

Velmi jasně to řekl Pán Catalině Rivas: „Lidé nezačínají velkým hříchem, začínají maličkostmi, kterým dávají přednost před svým největším Dobrodincem.“ Jsou věřící, kteří ještě sice chodí v neděli do kostela, ale při-

tom se pomalu krůček za krůčkem vzdalují od svého Boha. Jejich Bůh se jim vytrácí ze zorného pole, z vědomí i ze srdce. Tento svět, jeho bezbožné ideály a domnělé poklady ďábel představuje den co den velice zblízka, názorně, plasticky, v barvách a lesku, jsme jimi doslova zaplavováni. O Bohu a jeho velikosti však už lidé uslyší málo i v kostele. Z dobrotivého Otce zůstane v jejich povědomí nakonec jen jakýsi vzdálený dohlížitel. Z dálky se všechno jeví menší, ztrácí se rozlišovací schopnost. Čím menší je zorný úhel, pod kterým vidíme Boha, tím menší se nám jeví i všechno to, co od něho vychází, to, co nám dává, ale i to, co od nás žádá, tím přípustnější se nám jeví naše pyšné nadýmání a tím více se nám vytrácí vědomí závažnosti smýšlení a skutků, jimiž ho urážíme.

Posláním liturgie není katecheze, ale zpřítomnění a prožití Boží velikosti. Pán se zjevil učedníkům ve své slávě, aby široce zvětšil náš zorný úhel, aby naboural naše lidské míry a dal nám jasně poznat, že nikoliv člověk, ale Bůh je mírou všech věcí. Bůh je tak veliký, že jeho velikost nijak neutrpí, ani když se stane s člověkem a pro člověka maličkým. Velikost víry je právě v tom, že nám otevírá oči pro božskou skutečnost. Smyslem každodenního vzbuzení víry není výčet pravd, ale především obnovením úžasu nad nekonečně svatým, mocným, vznešeným a současně dobrotivým Bohem, kterému není zatěžko zabývat se něčím tak nepatrným, jako je lidský tvor, a věnovat mu všechnu svou péči a lásku, jako by byl tím jediným, co si zaslouží všechnu jeho pozornost. Každou naši modlitbu musí předcházet vděčný a pokorný úžas, že si nekonečný Bůh dělá čas, aby se svým nepatrným tvorem trpělivě rozmlouval zcela osobně z očí do očí.

S tímto našim Bohem máme všechny předpoklady, abychom z defenzivy přešli do ofenzivy, ofenzivy života a lásky.

-/š-

Tajemství z Medjugorje

Rozhovor s P. Petarem Ljubičićem, kterému vizionářka Mirjana svěřila medjugorská tajemství, aby je v danou chvíli zveřejnil.

Otče Petare, Mirjana si vás zvolila, aby vás seznámila s tajemstvími, která jí svěřila Matka Boží. Cítíte se tím poctěn, nebo máte z toho strach?

Když jsem jednou večer před 24 roky slyšel, že Mirjana si mě vybrala, aby mě seznámila s tajemstvími, nejdříve jsem to pokládal za žert. Poznal jsem, že takové věci jsou vážné a nedá se s nimi žertovat. Ty myšlenky mi nedaly pokoj. Kládl jsem si otázku: Je to skutečně pravda? Nebylo mi to lhostejné. Bylo pro mě zvláštní, proč si Mirjana vybrala právě mne. Přijal jsem to jako velkou čest, ale také jako velkou odpovědnost. Nemohu vysvětlit proč, ale úzkost jsem necítil. Když jsem pak potkal Mirjanu, zeptala se mě: „Víš už, že máš oznámit tajemství, až přijde čas?“ „Má to být pravda?“ proběhlo mi hlavou. Připadá mi velmi obtížné popsat tehdejší pocity. Víím jen, že mě naplnil pocit štěstí a bezpečí.

Co můžete říct o obsahu tajemství? Jaké poselství obsahují? Kdy se naplní?

Tajemství jsou, jak už říká jejich název, tajná. O jejich obsahu nevíme nic. Můžeme jen říct, že se v tajemstvích jedná o události, které se stanou na určitém místě v určený čas. Kdy se tak stane, nevíme. Proto o tom nemůžeme ani spekulovat. Můžeme tato tajemství chápat jako pomoc, abychom svůj život, který nám Bůh dal, brali vážně a abychom čas využili pro svou spásu a pro záchranu své duše. To pro nás znamená žít tak, abychom v každém okamžiku mohli před Bohem skládat účty. Jestliže tak žijeme, jsme kdykoliv připraveni setkat se s Bohem a předstoupit před něho. Proto se odhalení tajemství nemusí

me bát a není pro nás ani nutné vědět, „kdy“.

Otče, vy máte zveřejnit všech deset tajemství. Můžete nám říct, jak to uděláte? Matka Boží slíbila, že zanechá viditelné a trvalé znamení. Které tajemství to bude?

Až přijde čas zveřejnit první tajemství, Mirjana mi dá deset dní předem pergamen velikosti A4, na kterém budou všechna tajemství podrobně zaznamenána.

Pak přečtu první tajemství a dovím se, co se stane za deset dní. Pak je mojí povinností sedm dní se modlit a postit. Po těchto sedmi dnech je mi dovoleno oznámit to, o co se jedná a kdy se to má stát. Mirjana mi zdůraznila, že první dvě tajemství se vztahují k Medjugorje. Obsahují výzvu a velkou výstrahu, která je určena farníkům Medjugorje. Když se tato dvě ta-

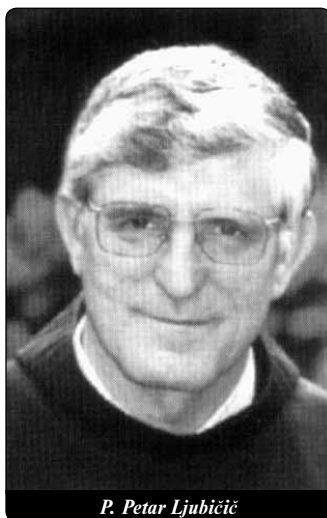

Mirjana

jemství skuteční, bude každý vědět, že vizionáři mluvili pravdu a že můžeme zjevení označit za autentická.

Třetí tajemství bude viditelné znamení na hoře zjevení, na Podbrdu.

Všichni, kteří zjevením uvěřili a podle nich uspořádali svůj život, budou se z toho velice ra-

P. Petar Ljubičić

dovat. Bude to však pro všechny lidi znamením k obrácení, nesmíme zapomínat, že tento čas je čas obrácení a modlitby. Je to čas duchovního očišťování a čas radostného rozhodnutí pro Boha.

Chtěl bych proto ještě jednou zdůraznit, že se svým obrácením nesmíme otálet. Když bychom čekali až na znamení, mohlo by být pro nás pozdě.

Co se podle vašeho názoru bude dít po zveřejnění prvních třech tajemství?

Jak jsem již řekl, tato zjevení nám pomohou pochopit, že každý okamžik našeho života je důležitý. Musíme žít v úplné odevzdanosti Bohu a posvěcovat svůj život modlitbou. To znamená, že se musíme stále rozhodovat pro Boha. Tak ponese lehčejší břemeno svého života. Myslím, že zjevení tajemství nám pomůže v tom stát se vážnějšími a odpovědnějšími. Jistě dojde k neobvyklým a nádherným znamením a k velkým obrácením. Všechna obrácení a tělesná i duchovní uzdravení, která se dosud udála, jsou důkazem toho, že nebe se nad Medjugorje otevřelo a přišla k nám Královna míru. Oznámení tajemství bude velkou útěchou a velkou radostí pro všechny. Především ti, kteří uvěřili a přičinili se o to, aby žili podle evangelia Ježíše Krista, budou veselí a šťastní. Je skutečností, že každoročně přicházejí

do Medjugorje tisíce a statisíce poutníků. Až začne zveřejňování tajemství, bude přicházet ještě více poutníků. Pravděpodobně i ti, kteří dosud neměli vůbec zájem.

Budoucnost Medjugorje bude v každém případě pozitivní. Bude se ještě více rozvíjet jako duchovní magnet.

Ohromující obrácení a zázračná uzdravení jsou důkazem, že zjevení jsou autentická. Bude zjevení tajemství rozhodující pro církevní uznání?

Podle mého názoru je v Medjugorje dostatek pádných důkazů pro autenticitu zjevení. Jsou zde jak obrácení, tak uzdravení. Pro uznání jsou dostačující dvě zázračná uzdravení, která jsou vědecky doložena. Mohli jsme dosud zaznamenat takových uzdravení stovky.

Jeden lékař z Milána uveřejnil již tři knihy o těchto uzdraveních. Svoji zkušenost s uzdravenými poutníky jsem popsal ve dvou knihách: „Volání Královny míru“ a „To je čas milosti“. Již deset let žiji v zahraničí a potkávám lidi, kteří mi dosvědčují, že si neumí představit svůj život bez Královny míru. Hovoří o nepopsatelných dnech milosti v Medjugorje. Někteří, kteří byli nevléčitelně nemocní, byli uzdraveni. To je znamení, že Bůh působí v Medjugorje na přímluvu Panny Marie.

Jistě, soudíte správně, když se domníváte, že oznámení tajemství bude mít rozhodující význam pro uznání Medjugorje.

Domníváte se, že existuje prostorová a časová souvislost mezi zjeveními matky Boží v Medjugorje a událostmi v bývalé Jugoslávii, resp. v Evropě?

Jsem toho názoru. Matka Boží nepřišla do Medjugorje náhodou. Jedna vizionářka se mi svěřila 19. ledna 1982, že jí Matka Boží řekla, že komunistická diktatura se zhroutí. Bude sice válka, ale Chorvatsko bude svobodné. Matka Boží nás pozvala

ROUHAVÝ MASOPUSTNÍ KOSTÝM

Jedna čínská firma dodala na evropský trh masopustní kostým, který znázorňuje Ježíše s trnovou korunou. Kostým se objevil v Německu, Itálii a ve Švýcarsku. Všude vyvolal vlnu protestů. V Itálii musel být kostým odstraněn z prodeje. Ve Švýcarsku se mimo to objevily kostýmy, které vedle vampýrů, ďáblů a ďablic, čarodějnic a ježibab představují řeholnice a duchovní osoby.

Kath-net

k modlitbě, aby tato tragédie nebyla tak zlá.

Bohužel jsme pozváni k modlitbě a obrácení neuposlechli. Proto jsme museli oplakávat mnoho obětí, než jsme dosáhli svobody. Podle mého názoru by všechno vypadalo zcela jinak, kdybychom splnili prosby Matky Boží.

Byli a jsou dokonce lidé, kteří proti těmto zjevením všemi prostředky bojují. Ptám se: Proč? Musíme se přece radovat z každého obrácení a každého Božího zásahu. Jak je možné tolik pozitivních znamení, jako jsou uzdravení a obrácení, ignorovat?

Proč se Panna Maria v posledních 150 letech zjevuje tak často? Co se děje s lidstvem, že potřebuje tolik intervencí?

Dějiny zjevení Panny Marie ukazují, že Matka Boží k nám přichází vždy tehdy, když nám hrozí velká nebezpečí. Jen při pohledu na posledních 150 let vidíme, že právě v jejích zjeveních se obzvláště projevuje její mateřská láska a péče o naši nouzi. Matka Boží chce zjevením zabránit tomu nejhoršímu. Zjevila se Bernadete Soubirousové v roce 1858 v Lurdech, když ve Francii, v Evropě a v celém světě hrozilo velké nebezpečí morálního liberalismu a vlivu zednářských lóží. Podobně tomu bylo v roce 1917, když světu hrozilo velké nebezpečí ateistického komunismu. Tehdy se zjevila Matka Boží třem dětem – Lucii, Františkově a Hyacintě ve Fatimě. V Medjugorje se zjevila 24. června 1981 přesně na den 10 let před propuknutím krvavé války v Chorvatsku, později i v Bosně a Hercegovině. Stejně tak se zachovala ve Rwandě. Jinak by tato válka byla ještě hroznější a krutější. To nám ukazuje, že Matka Boží přichází vždy, aby své děti varovala před velkým nebezpečím, do kterého upadly. Chtěla jim ukázat východisko a nabídnout k tomu potřebnou pomoc. Je zajímavé, že Matka Boží se v prvních dnech v Medjugorje

zjevovala se svým božským Dítětem, které je pravý Bůh a pravý člověk. To je její poselství, její dar a její pomoc dnešnímu světu. Matka všech lidí nemohla říct nic většího a nic důležitějšího. Protože pro nás lidi nemůže být nic důležitějšího a nic většího než Ježíš.

Co nám můžete říct o dnešní situaci ve světě? Proč se nachází v tak těžké krizi?

Každý ví, že svět se dnes potácí v chaosu. Všichni se shodují v jednom: člověk ještě nikdy nebyl tak nejistý, ustaraný, nespokojený, hříšný a nemocný jako dnes.

Ještě nikdy se nenacházel ve větším údolí nářků a ve větším soužení než dnes. Svět upadl prostě řečeno do hluboké krize.

Krize sice ještě neznamená totéž co katastrofa, ale tato možnost není vyloučena. Krize však je především šance, a když ji člověk nedokáže využít, může se změnit ve velkou škodu, která může být všeobecná, může nabýt skutečně velkých rozměrů a zlých forem. To je to minimum, co můžeme říct o dnešní krizi.

Svoboda je velký Boží dar lidem, aby se rozhodovali pro dobro. Ale mnozí přitom zapomínají, že svoboda také znamená velkou odpovědnost. Bohužel mnozí se o to nestarají a špatně pochopenou svobodou rozbíjejí rodiny a lidské a mravní hodnoty. Není dobré ustavičně všechno profanovat. Tak se může země stát peklem.

Proč je tolik lidí, kterým není jasné, že člověk bez Boha nemůže být ani nemůže žít? Bez Boha jde člověk vstříc svému neštěstí. Bez Boha není naděje a člověk se stává otrokem svých hříšných

sklonů. Zneužívání svobody přináší úzkost, útrapy, nouzi a terror. Toto zneužití a bezbožnost jsou základem všech nesrovnalostí, které jsou ve světě.

Je Medjugorje pokračováním Fatimy?

Zdá se mi, že nejlepší odpověď dal Primo Martinuzzi, jeden italský lékař. Vyšetřoval vizionáře. Toto vyšetřování na něho udělalo hluboký dojem, takže se rozhodl, že se stane knězem. Byl však zasnoubený, promluvil se svou snoubenkou, přestal vykonávat své povolání a začal studovat teologii, aby se mohl stát knězem. R. 1991 přijal kněžské svěcení. Řekl: „Neumím si představit svůj kněžský život a svou kněžskou práci bez Medjugorje. Sdílím názor jiných teologů a mariologů, kteří vidí v Medjugorje pokračování Fatimy.“ Mluvil ještě o obrácení mnoha synů a dcer. Ti budou vyhledávat kněze, aby s ním mohli mluvit. Jak již bylo řečeno, ve Fatimě se zjevila Matka Boží třem dětem, jejichž rodiče byli sice velice chudí, ale zbožní a hluboce věřící.

Matka Boží nás ve své lásce volala skrze děti. Hřích je velké zlo, příčina všeho jiného zla. Lidé se musí polepšit a prosit o odpuštění svých vin! Nesmíme urážet Boha, našeho Pána, který byl již tak mnoho urážen! Matka Boží zdůrazňovala dětem především: Modlete se, modlete se a přinášejte mnoho obětí za hříšníky. Uvědomte si, že mnoho lidí spěchá do pekla, protože se za ně nikdo neobětuje ani nemodlí (srpen 1917). Podobně mluví Matka Boží a Královna míru v Medjugorje. Mnozí přiznávají, že v Medjugorje mohli najít to, po čem celý život toužili.

Zde našli pokoj v duši a pravou radost, skutečnou útěchu a štěstí. Není to právě to, co dnes lidé tak naléhavě potřebují?

Co byste mohl říct čtenářům těchto rádků po 25 letech zjevení?

Již 25 let? Ptám se, čím si náš chorvatský národ zasloužil tak mimořádnou milost, že k nám přichází Královna míru? Musíme být vděční Bohu za všechny milosti, které jsme v této době obdrželi. Naše minulost byla bouřlivá a těžká. Trpěli jsme nejen celá léta, ale celá staletí. Nebe už nemohlo mlčet. Otevřelo se a Matka Boží k nám přišla a neúnavně nám opakuje své poselství:

„Milé děti, jsem vaše Matka a miluji vás. Vidím, že vy, mé děti, jste v hrozném nouzi, ze které samy nemůžete vyjít. Přišla jsem, abych vám v těchto těžkých dobách pomohla. Chtěla bych vás přivést ke svému Synu. V něm můžete najít smysl a cíl svého života. On je vaše radost, váš pokoj, vaše štěstí, vaše spása! Věřte pevně v Boha a modlete se k němu! Obráťte se a pošťte se! Žijte důstojně své křesťanské poslání.“

Co mohu říct jiného? Mohl bych jen opakovat, co řekla Matka Boží již před 25 lety. Budme vděční Bohu za jeho lásku a pomoc. Jako dobrý Otec nás tak velice miluje a očekává od nás, že budeme každý den uskuťtečňovat jeho plán. Jeho plán je, ještě lépe řečeno jeho vůle, abychom i my ho milovali nade všechno a že můžeme vždy počítat s ním a jeho požehnáním, že máme žít tak, abychom jednou dosáhli ráje.

Jeho působení je viditelné především v dnešní obtížné krizové době. Využijme tento čas milosti, který nám daroval. Seberme svou odvahu a zcela se zasuťme. Tak budeme moci každý okamžik svého života proměnit na okamžik vlastní záchrany a záchrany jiných.

Podle Leben 5/2006

Po skončení druhé světové války a šoku, který vyvolal nacismus svým pronásledováním církve, panoval nejdříve na západ od železné opony mezi církví a státem mír. Tyto vztahy se začaly kalit v souvislosti se zaváděním potratů. Otázka vztahu církve a státu byla vždy v dějinách choulostivým problémem a zůstane jím zřejmě až do konce světa.

Obraz člověka a nebezpečí relativisticky absolutní demokracie

Co je stát? Odpověď na tuto otázku souvisí přímo s otázkou obrazu člověka. Z něho vyplývá, čím stát je a čím by stát být měl, a z toho vyplývá jeho vztah k církvi.

Laicisté budou zřejmě pokládat za vměšování církve, když čtou, co říká Katechismus katolické církve: „Pouze božsky zjevené náboženství jasně uznalo původ a cíl člověka v Bohu, Stvořiteli a Vykupiteli. Církev vybízí nositele politické moci, aby se ve svých úsudcích a rozhodnutích řídili zjevenou pravdou o Bohu a člověku“ (2244).

Ale tato věc je vážná, jedná se totiž o svobodu člověka. Bez správného obrazu člověka bude stát vždy v pokušení k totalitě, která často vystupuje pod jménem obecného blaha, i když za ní stojí touha po moci.

Toto nebezpečí popisuje KKK: „Společností, které tuto pravdu neznají nebo ji odmítají ve jménu své nezávislosti na Bohu, jsou vedeny k tomu, aby hledaly své opěrné body a svůj cíl samy v sobě anebo aby si je vypůjčovaly od nějaké ideologie. Přitom nesnášejí, aby se hájilo objektivní měřítko dobra a zla, a osobují si nad člověkem a nad jeho osudem totalitní moc, ať už veřejně, nebo skrytě, jak to dokazují dějiny“ (2244).

Aby tento výrok doložil, odvolává se Katechismus na encykliku Centesimus annus (45 a 46). Tam Jan Pavel II. uvádí: „Ani demokracie není skuteč-

Církev a stát

Biskup Andreas Laun se ve své stati zabývá otázkou, jak by měl vypadat vztah mezi církví a státem podle principů katolické víry. Dnes stojí církev tváří v tvář moderní demokracii, která pro ni znamená v mnoha směrech výzvu. Církev stojí před problémem, nakolik má uznávat stát a nakolik se musí stavět proti tomu, když stát překračuje svou kompetenci v otázkách, které jí přísluší jako strážkyni pravdy a spravedlnosti.

nou bezpečnou ochranou práva a svobody, protože *pravá demokracie je možná jen v právním státě a na základě správného pojetí člověka...* Demokracie bez hodnot se lehce změnila v otevřený nebo skrytý totalitarismus, jak dokládají dějiny.“

Biskup Andreas Laun

Toto varování opakuje papež v *Evangelium vitae* (20). Základním zlem je relativismus: „Tady je pak možno všechno schválit, o všem jednat, i o základním právu, jakým je *právo na život*. To se skutečně děje v politicko-státní oblasti: původně nezadatelné právo na život je zpochybněno a nakonec popřeno na základě hlasování v parlamentu nebo na základě vůle určité části národa. Je to neblahý důsledek neomezeného panujícího relativismu: právo přestává být právem, protože se už nezakládá na nedotknutelné důstojnosti lidské osoby, nýbrž je podřízeno vůli silnějšího. Tímto způsobem překračuje demokracie svá pravidla a vydává se na cestu totalitarismu.“

V této době, kdy by chtěly mocnosti jako politický všelék

vnutit zbraněmi a násilím demokracii všem národům, je to možno demonstrovat: Církev souhlasí s demokracií, ale zůstává kritická a odmítavá, když má demokracie znamenat totéž, jako by „vůle lidu“ nebo „vůle většiny“ (podle J. J. Rousseau) byla vždy v právu. Demokratický systém, který ruší lidská práva na základě rozhodnutí většiny, přestává být právním státem. Demokracie v dobrém slova smyslu nutně předpokládá, že většina národa vědomě usiluje o pravdu a spravedlnost.

Úkoly státu

Co je vlastně úkolem státu podle světla pravé antropologie a čím je občan? Katechismus odpovídá:

■ **Povinnosti státu? Obecné blaho, svoboda a lidská práva**
Zde je několik citátů z Katechismu k této otázce:

„Výkon moci se snaží ozřejmit správnou stupnici hodnot, aby usnadňoval využívání svobody a odpovědnosti všech“ (2236). „Politická moc musí respektovat základní práva lidské osobnosti. Ať se snaží vykonávat spravedlnost humánně a respektovat při tom práva každého jedince, především rodin a potřebných“ (2237).

■ Povinnosti občanů

Povinnosti má samozřejmě i občan, a i ty uznává Katechismus: „Je povinností občanů přispívat spolu s veřejnými orgány k blahu společnosti v duchu spravedlnosti, solidarity a svobody“ (2239).

■ Pro stát i občany platí: Žádné zákony, které jsou v rozporu s Bohem

Pro oba, jak pro nositele politické moci, tak pro občany platí: Stát nesmí zavádět žádné zákony, které jsou v rozporu s Božími zákony, a občan se takovým zákonům nesmí podřizovat.

Směrem k vládě Katechismus učí: „Nikdo nesmí naříditi nebo ustanovit něco, co je proti důstojnosti lidské osoby a proti přirozenému mravnímu zákonu“ (2235).

A občana katechismus vyzývá: „Občan je ve svém svědomí vázán nejednat podle nařízení občanských orgánů, jsou-li tyto příkazy proti požadavkům mravního řádu, proti základním lidským právům a proti učení evangelia“ (2242).

Úkoly církve

Sama sobě stanoví církve v katechismu úkol bránit především transcendentní obraz člověka a lidskou svobodu proti přeměře moci státu:

„Církev, která na základě svého poslání a své kompetence se nijak neztotožňuje s politickým společenstvím, je zároveň znamením a ochranou transcendentního charakteru lidské osoby“ (2245). Jako taková „ctí a podporuje politickou svobodu a odpovědnost občanů“ (GS 76,3).

Dnešní nebezpečí

S velkou sebejistotou chrání dnes odpovědní činitelé v USA a stejně tak v EU „hodnoty“ svobodné společnosti proti různým „bohatým a zlým“, jak je nazývají, a chlubí se přitom zvláště svobodou a lidskými právy.

Ano, je pravda, v mnohém ohledu žijí lidé v USA a v Evropě v právní jistotě a svobodě, o jaké lidé v určitých jiných zemích mohou jen snít.

Přesto musíme říct, že falešný obraz člověka ohrožuje politickou svobodu, protože tento lidský obraz nemá své metafyzické kořeny. Logický důsledek:

EVROPSKÁ UNIE VYDÍRÁ NIKARAGUU

Představitelé EU zvyšují tlak na Nikaraguu, aby změnila svůj zákon, zakazující umělé přerušeni těhotenství. EU hrozí, že pokud k tomu nedojde, ukončí ekonomickou pomoc této nerozvinuté středoamerické zemi.

Podle Marca Litvina, reprezentanta EU v Nikaragui, považuje EU právo na umělé přerušeni těhotenství za úzce spojené s rozvojovými programy, zaměřenými proti chudobě a pro práva žen. Vyjádřil naději, že vláda bude „ochotna znovu otevřít debatu o tomto problému mimo volební vášně.“ Litvin vyjádřil údiv nad postojem současné levicové vlády. „Tady vidím rozpor. Tvrdí, že jsou progresivní, moderní, a přitom jdou nazpět. Protože pro nás je protipotratový postoj krokem zpět.“

Brusselsjournal - Res Claritatis

PORNOGRAFIE NA MOBILU

Kanadský arcibiskup ve Vancouveru chce vypovědět svůj mobilní telefon, protože od ledna se na něm objevují pornografické nabídky a filmy. Mobilní operátor Telus se brání tvrzením, že nabídky odpovídají kanadským zákonům a jsou podrobeny kontrole věku uživatelů.

Stát se stále méně drží v hranicích své kompetence a začíná na nároky křesťanů reagovat agresivně.

Tak není divu, že v rozporu s příliš zdůrazňovaným „pluralismem“ jako společenskou hodnotou se vynořuje starý omyl: jedná se tak, jako by ona tak často zapřísahaná „duše Evropy“ potřebovala nový křest, který se zakládá na ideologii osvícenství a sexuální revolty z let '68. Jak se domnívali římsí císaři, že kvůli jednotě říše mohou určovat nauku církve, tak by chtěly určité kruhy EU vládnout svým občanům i v oblasti mravních zásad a toto „sjednocení“ nazývají „společenským hodnot“, které mají zavazovat všechny Evropany a které chtějí exportovat také do jiných zemí.

Příklady pro tento vývoj jsou jasné a zřetelné:

■ **Prekračování kompetence**

EU si osobuje právo řídit svými zákony oblasti, které jí vlastně vůbec nepřísluší: „Ani pro potraty, ani pro výzkum kmenových buněk a už vůbec ne v otázkách, co je to manželství, není EU kompetentní. A přesto právě o tuto ožehavou problematiku existuje již několik let zápas na evropské úrovni.“⁽¹⁾

Než začneme mluvit o tom, co je v těchto otázkách správné, musíme se zeptat, jestli je zde EU vůbec kompetentní. Není, a to podle vlastních principů.

■ **Potraty**

Pod heslem „Sexuální a reprodukční zdraví“ se skrývá požadavek zavést potrat jako právo, které je legální a dostupné všem. Konkrétně to např. znamená, že feministky v parlamentu EU chtěly přijetí Polska do EU vázat s podmínkou, že bude v Polsku legalizován potrat. A v rezoluci Evropské rady ze 4. 10. 2005 pod titulem „Ženy a náboženství v Evropě“ se praví: Zákony proti potratům jsou formou „nesnášenlivosti a diskriminace“ žen, které se dopouště-

jí muži proti ženám.⁽²⁾ Tendence jde tímto směrem: potrat je lidské právo a lidská práva musejí všichni uznávat.

Diskuse o pokusech na embryích a o eutanazii zatím nezašla tak daleko, ale již teď je vidět, že když se 5. příkázání srovnává s hrází a potratové zákony za prolomení této hráže, pak začnou zájmy těchto kruhů tuto průrvu stále více rozšiřovat se stejnou nezadržitelností jako voda, která začne tryskat trhlinou v hrázi a dělá ji stále větší a větší.

■ **Homosexualita**

Podobně je tomu i s homosexualitou a jejím hodnocením: V r. 2006 schválil evropský parlament text proti „homofobii“: Prakticky každý kritický pohled na homosexualitu je odsuzován jako „porušení zásady rovnosti“, a to v rozporu s rozumem, kterému je jasné, že vztah muže a ženy není totéž jako vztah dvou homosexuálních partnerů. Bezostyšně se mluví o „rodinách se stejným pohlavím“, ačkoliv idea takových rodin je rozpor sám v sobě. Jak velice je vůle po tomto zrovnoprávnění rozšířená, ukazuje známý případ Rocca Butiglioneho. Byl odmítnut jako komisař, protože na základě katolické nauky pokládal homosexuální jednání za objektivně špatné.

■ **Antidiskriminační zákony**

Surovina, ze které se podobné zákony vyrábějí, jsou tzv. „antidiskriminační zákony“. Připadájí mi jako první výzbroj nepřátel církve. Dnes kují zbraně a zítra je obrátí proti církvi – je to nová forma inkvizice, a to tentokrát v rukou státu. Dnes s ní chtějí prosadit potraty a homosexualitu. Co budou prosazovat zítra?

■ **Státní „učitelský úřad“ pro sexualitu**

V mnoha západních zemích pronikla do škol sexuální výchova, která vůbec nedbala na odmítavé hlasy rodičů. Učí se zde nevázanost mravů podle hnutí '68 a církev je odzbrojena. Jde to např. takto:

Země Severní Vestfálsko nepovolí církvi založit katolickou školu, která skutečně učí katolickou morálku, pokud se nezaváže, že zavede také liberální sexuální výchovu.

■ **Ženská otázka**

EU chce všem zemím vnutit „Gender-Mainstream“, program radikálního feminismu. I zde je tendence srazit církev na kolena. Tak se dala slyšet Švýcarka Rosemarie Zapf-Heibling v Evropské radě: Je skutečností, „že světová náboženství ještě dnes přistupují k ženám nerovnoprávně a ženy jsou obětí porušování

lidských práv... My všichni, kteří žijeme v právním státě, musíme vědět, že nestrpíme, aby ženy z kulturních a tradičních důvodů měly méně práv. To platí pro všechny země a pro všechna náboženství v Evropě a my se v té věci budeme angažovat v celé Komisi.“⁽³⁾

Když položíme slovo za slovem na váhu: paní Zapf-Heibling se míchá do náboženských věcí (jako je např. svěcení žen) a hrozí: „My nestrpíme!“ (Kdo my? A jakými prostředky?) Obávám se, že jsou tím míněny opět zákony a hrozby trestů.

Závěrečná poznámka

Hugo Rahner studoval zevrubně vztah církve a státu v prvních stoletích po Kristu. Jeho výsledek, pokud jde o církve v Římě, je následující.

„Církev nikdy neřekla mysticky jednoznačně ne k odmítnutí státu, ale stejně tak neřekla ano k bezvýhradnému uznání nebo k pasivnímu politickému ‚laissez faire‘.“⁽⁴⁾

Tento soud o dějinách církve ve starověku obsahuje také směr pro budoucnost. Platí, že je třeba zachovat vyváženost mezi uznáním státu a odporem proti překračování hranic. I zde přísluší církvi, aby byla strážcem. K tomu potřebujeme biskupy a kněze i laiky formátu sv. Basila, který hájil na východě říše víru tak, jak ji formuloval koncil v Niceji. Císařský prefekt ho chtěl od toho odradit, ale narazil na křemen. „Nikdo se dosud neodvážil mluvit se mnou s takovou svobodou,“ řekl představitel moci Basilovi, pravděpodobně uražený i udivený. Basil mu dal stejně pozoruhodnou odpověď: „Asi jste ještě nikdy nepotkal biskupa.“⁽⁵⁾

Překlad -Iš-

⁽¹⁾ S. Baier KOMMA 32/2006/46

⁽²⁾ viz KOMMA 32/2006/52

⁽³⁾ tamt.

⁽⁴⁾ H. Rahner, Kirche und Staat im frühen Christentum, München 1961, 22

⁽⁵⁾ tamt. s. 97

Výzvy fatimského poselství (92)

Dvanácté tajemství: Ježíšovo nanebevstoupení

Ve dvanáctém desátku růžence se si připomínáme nanebevstoupení Ježíše Krista.

Po svém zmrtyvýchvstání pobýval Ježíš Kristus se svými apoštolů a učedníky ještě čtyřicet dní, během nichž s nimi žil a důvěrně se stýkal a také jim oznámil své brzké nanebevstoupení. Marii Magdaléně, jedné z žen, které přišly ke hrobu ráno v den vzkříšení, se Pán zjevil; když se mu vrhla k nohám, jako by ho chtěla zadržet, Ježíš jí řekl: „Nezadržuj mě! Neboť ještě jsem nevystoupil k Otci. Ale jdi k mým bratrům a oznam jim: »Vystupuji k svému Otci a k vašemu Otci, k svému Bohu a k vašemu Bohu.« (Jan 20,17).

Událost Ježíšova nanebevstoupení zaznamenává sv. Marek těmito slovy: *Tak k nim Pán*

Ježíš mluvil. Potom byl vzat do nebe a zasedl po Boží pravici (Mk 16,19).

V Evangelium sv. Lukáše je Ježíšovo nanebevstoupení popsáno těmito slovy: *Vyvedl je pak [poté, co jim dal poslední poučení] směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma (Lk 24,50-52). A tentýž sv. Lukáš v knize Skutků apoštolů jistým způsobem doplňuje své vyprávění: *Když s nimi jedl, (Ježíš) jim přikázal, aby neodcházeli z Jeruzaléma, ale čekali na Otcovo zaslíbení: »Vždyť jste přece o tom ode mne slyšeli. (...) Až na vás sestoupí Duch Svátý, dostanete moc a budete mými svědky v Jeruzalémě, v celém Judsku a Samařsku, ano až na konec země.«* Když to pověděl, byl před*

jejich zraky vyzdvižen a oblak jim ho vzal z očí. Hleděli upřeně k nebi za ním, jak odchází, a na jednu vedle nich stáli dva muži v bělostných šatech a řekli: »Lidé z Galileje, proč tak stojíte a hledíte k nebi? Tento Ježíš, který byl vzat od vás do nebe, přijde zase právě tak, jak jste ho viděli, že odchází do nebe« (Sk 1,4-11).

Když sv. Petr mluvil k zástupu po seslání Ducha Svatého, řekl: *„Židé a všichni jeruzalémští obyvatelé, at je vám to známo: pozorně vyslechněte mou řeč! (...) Praotec David umřel a byl pohřben a jeho hrob máme u nás až dodneška. Byl to prorok a věděl, že Bůh mu přísahou slibil, že na jeho trůně usadí jednoho z jeho potomků. Viděl tedy do budoucnosti, a když řekl, že nebude ponechán v podsvětí a jeho tělo že nepodlehne porušení, mluvil o Kristově zmrtyvýchvstání. Toho Ježíše Bůh vzkřísil, a my všech*

ni jsme toho svědky. Byl povýšen po pravici Boží, od Otce přijal slíbeného Ducha Svatého, vylil ho, jak vidíte a slyšíte. David na nebe nevystoupil, ale prohlásil: »Řekl Hospodin mému Pánu: Posad se mi po pravici, dokud ti nepoložím své nepřátele jako podnož k nohám.« At je to úplně jasno celému izraelskému národu toto: *Pánem a Mesiášem ustanovil Bůh právě toho Ježíše, kterého jste vy ukřižovali“ (Sk 2,14.29-36).*

Tak jsme dobře dokázali pravdu o Ježíšově nanebevstoupení, která nepřipouští žádné pochybnosti. Proto v ni s Církví věříme a naši víru vyznáváme slovy: *Třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odtud přijde soudit živé i mrtvé (Krédo čili Apoštolské vyznání víry).*

Trinácté tajemství: Seslání Ducha Svatého

V třináctém desátku růžence si připomínáme seslání Ducha Svatého na apoštoly.

Kniha Skutků apoštolů nám říká, jak se události odehrály. Po nanebevstoupení Pána sestoupili učedníci a apoštolové z Olivové hory a přišli do Jeruzaléma. *A když přišli zase do města, vystoupili do hořejší místnosti, kde bydleli Petr a Jan, Jakub a Ondřej, Filip a Tomáš, Bartoloměj a Matouš, Jakub Alfeův, Šimon Horlivec a Juda, Jakubův bratr. Ti všichni jednomyslně setrvali v modlitbách spolu se ženami, s Ježíšovou matkou Marií a s jeho příbuznými. (...) Nastal den Letnic a všichni byli společně pohromadě. Najednou se ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr, a naplnil celý dům, kde se zdržovali. A ukázaly se jim jazyky jako z ohně, rozdělily se a nad každým z nich se usadil jeden. Všichni byli naplněni Duchem Svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali (Sk 1.13-14; 2,1-4).*

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

TELEVIZE NOE

■ Vysílání denně 8.00 - 12.00 a 18.00 - 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 - Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.45 - Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 - Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

Změna programu vyhrazena. Vysvětlivky: d = dokument, k = koncert, f = film

Ne 4. 3.: 8.02, 11.55, 18.02 Z pokladů duše 8.05 Highlight (4) 8.35 Na koberečku (17) 8.50 Prlov 9.00 Přání 9.15 Dialóg ako cesta k jednotě 9.50 Setkání s hostem - Zdeněk Růžička 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Animované biblické příběhy (10, 11, 12) 19.35 Cesty za poznáním - Yosemiteký národní park, Národní park Joshua tree, Etosha 20.05 Octava dies 20.35 Koncert - Across The Music 22.05 Čtete z křesťanských periodik 22.20 Hlubinami vesmíru (2) 23.20 Misijní magazín - Ukrajina.

Po 5. 3.: 8.05, 18.05 Studentský design 2006 8.35, 21.45 Na koberečku (17) 8.50 Klipy 9.00 Noční univerzita - Mons. Jan Graubner 10.00, 19.00 Pisa, Trinidad, Kateřinin palác 10.30 Octava dies 11.00, 21.00 Setkání s hostem - Zdeněk Růžička 11.40 Klip 18.45 Prlov na Hornolidečsku 19.30 Po stopách Ježíše Krista - Skrytá léta (3) 20.05 Mezi nebem a zemí (12) 20.45 Čtete z křesťanských periodik 22.00 Noční univerzita - Jan Pavel II. 23.00 Hlubinami vesmíru (2).

Út 6. 3.: 8.05 Highlight (4) - zahraniční gospolová scéna 8.35, 19.30 Lumen 2000 9.00, 18.45

Čtete z křesťanských periodik 9.20, 19.00, 23.00 Douga, Coloseum, Real Alcazár 9.50, 21.30 Pěšák Boží - P. Antonín Šuránek 10.45 Atlas Charity - Hodslavice 10.55 Poltón klub (20) 18.05 Bateria (1) - pořad pro děti 20.05 Misijní magazín - Ukrajina 21.05 Přání 21.20 Klipy 22.30 Octava dies.

St 7. 3.: 8.05 Národní park Capitol Reef, Stonehenge, Chichen Itza a Tulum 8.35 Klip 8.40, 21.35 Atlas Charity - Frýdek-Místek 8.50, 21.35 Bateria (1) 9.20 Hlubinami vesmíru (2) 10.25, 22.55 Generální audience papeže Benedikta XVI. 18.05 Po stopách Ježíše Krista (4) 18.45 Highlight (4) 19.25 Setkání s hostem 20.08 Poltón klub (20) 21.05 Rodina je... 21.40 Střelná 21.55 Noční univerzita - Mons. Jan Graubner.

Čt 8. 3.: 8.05 Rodina je... 8.30 Bateria (1) 9.00 Noční univerzita - Jan Pavel II. 10.00 Poltón klub (20) 10.55 Střelná 11.05, 21.45 Klip 11.10 Atlas Charity 11.15, 19.00 Pisa, Trinidad, Kateřinin palác 18.05 Highlight (3) 19.30 Octava dies 20.05, 23.20 Lumen 2000 (12) 20.35 Setkání s hostem 21.15 Studentský design 2006 21.50 Po stopách Ježíše Krista (4) 22.20 Pěšák Boží.

Pá 9. 3.: 8.05, 22.30 Po stopách Ježíše Krista (4) 8.30 Lumen 2000 9.05 Klip 9.10, 21.30 Misijní magazín - Ukrajina 10.10, 19.30, 21.05 Douga, Coloseum, Real Alcazár 10.40 Na koberečku (17) 10.55, 21.15 Atlas Charity 11.00 Přání 11.15 Studentský design 2006 18.05 Křížová cesta 18.45 Střelná 19.00 Hlubinami vesmíru (2) 20.05 Noemova pošta (L) 23.00 Noční univerzita - P. Elias Vella.

So 10. 3.: 8.02; 11.55; 20.00 Malý biblický příběh (6) 8.05 Střelná 8.20, 19.00 Topkapi, Paříž, Delfy 8.50 Čtete z křesťanských periodik 9.00 Animované biblické příběhy (10, 11, 12) 10.30 Mezi nebem a zemí (12) 11.10 Atlas Charity 11.15 Lumen 2000 (12) 18.02 Highlight (5) 18.45 Přání 19.30 Zaváté šlépěje 20.05 Kinematograf múz - Umění 21.05 Klip 21.10 Na koberečku (17) 21.25 Rodina je... 21.55 Poltón klub (20) 22.50 Noční univerzita - Mons. František Václav Lobkowicz.

Ne 11. 3.: 8.02, 11.55, 18.02 Malý biblický příběh (7) 8.05 Highlight (5) 8.35 Na koberečku (17) 8.50 Střelná 9.00 Přání 9.15 Rodina je... 9.50 Setkání s hostem 10.30 Mše svatá 12.00 Modlitba Anděl Páně z Vatikánu 18.05 Pohádka pro děti 19.35 Národní park Capitol Reef, Stonehenge, Chichen Itza a Tulum 20.05 Octava dies 20.35 Noemův starý biograf - Rožina sebrance 22.05 Čtete z křesťanských periodik 22.20 Noemova pošta 23.20 Misijní magazín - Ukrajina.

„Záračná medaillka“ - přívěs na řet., zlato 14kar.: malá (14 mm) - 890 Kč, střední (16 mm) - 1 450 Kč, velká (19 mm) - 2 300 Kč. Zlaté růžencové prsteny - cca 2 300 Kč (podle váhy). Zasiláme na dobírku + pošt. a bal. do tří týdnů. Objednávky na adrese: L. Novotná, Wolkerova 48, 779 00 Olomouc, mobil: 721 428 521.

Mnozí čtenáři Světla nás oslovili s přáním, že chtějí přispět organizaci „LES DAMES DE SECOURS – POMÁHÁJÍCÍ ŽENY“. Psali jsme o nich ve Světle č. 2 na straně 5. Jedná se o ženy, které pomáhají v Libanonu nejchudším. Zjišťujeme, jakou cestou by bylo nejrychlejší, nejbezpečnější a s co nejmenšími bankovními poplatky peněžní pomoc těmto ženám poslat. Určitě sdělíme podrobnosti v některém z příštích čísel. Děkujeme všem zájemcům za jejich snahu.

Redakce Světla

POZVÁNKA NA POUŤ DO MONTICHIARI

MONTICHIARI – Rosa Mystica – pouť obětovaná za kněze, bohoslovce, řeholníky a řeholnice. **Odjezd:** v pátek 4. 5. 2007 v 16 hod. z Hodonína, v 18 hod. z Brna. **Příjezd:** v neděli 6. 5. 2007 ráno. Cena 1600 Kč. Nocleh cestou tam i zpět v autobuse. Sobotní program: mše sv. v Dómě, domek a hrob Pierriini Gilli, obchod s devocionáliemi, mezinárodní slavnostní procesie se sochami a květinami ve Fontanele (pořádá OPUS ROSA MYSTICA), česká mše sv., křížová cesta, osobní volno. **Odjezd do ČR** v 18 hod. Pouť vede otec Jaroslav Stříž.

Příhlášky (do 15. dubna 2007): Zdenka Hanáčková, Nová 103, 696 11 Mutěnice, tel.: 518 370 892, mobil: 732 554 507.

Časopis Rodinný život přichází s významným tématem dnešní doby: Děti a rozvod, jak zmírnit následky tohoto kroku dospělých v životě dětí?

Je pro dítě větším zlem rozvod rodičů, či život v nefunkční rodině? Co pomůže dětem, aby se rozvod rodičů pro ně nestal neúnosnou zátěží po zbytek života? Jak mohou prarodiče nejkonstruktivněji přistupovat k rozpadu manželství svých dětí a ke svým vnoučatům v době po rozvodu? Na tyto a podobné otázky odpovídá první letošní číslo časopisu **Rodinný život**, který je určený křesťanským manželům, rodinám a všem, kteří přichází s rodinami do styku. Rady odborníků dokreslují životní zkušenosti rodičů, prarodičů i dětí.

Časopis přináší články i k dalším tématům: např. zkušenost, jak zlepšit neuspokojivý život v manželství, jestli je ve výchově dětí účinnější trest, nebo odměna, o prožívání postu v rodině, nebo katecheze pro děti s želvou Loudalkou, zamyšlení nad ženami v Novém zákoně, dále úsměvné i méně úsměvné příběhy ze života obyčejných rodin. Nechybí v něm ani různé rébusy pro celou rodinu.

Časopis vychází 5x ročně, cena jednoho čísla je 36 korun, celoroční předplatné činí 180 Kč. Dalšími plánovanými tématy časopisu budou: Kořeny rodiny, Rodičovská dovolená, Kam po škole, Spolupráce v rodině, Smrt v rodině. Předplatné časopisu si můžete objednat na adrese: **Centrum pro rodinný život, Biskupské nám. 2, 772 00 Olomouc, tel.: 587 405 250-3, e-mail: rodina@arcibol.cz.**

ZROVNOPRÁVNŮJÍCÍ AKT

Britská vláda vydala tzv. zrovnoprávňující akt, podle kterého mají homosexuální páry ve všem stejná práva jako řádná manželství a podle kterého budou od roku 2008 povinna i katolická dětská zařízení vydávat děti k adopci do těchto homosexuálních párů. Arcibiskup kardinál O'Connor to označil za útok proti náboženské svobodě. Na adopci dítěte nikdo nemá zákonné právo, naopak dítě má právo na to, aby žilo v rodině, kde najde matku i otce.

KATOLICKÁ KATEDRÁLA V BUKUREŠTI JE OHROŽENA

Bukurešť. Více než 200 kněží a řeholních sester včera protestovalo v Bukurešti proti stavbě devatenáctipodlažní výškové budovy ohrožující katedrálu sv. Josefa. Rozestavěná novostavba leží pouhé tři metry od zdi katedrály. Katolickou katedrálu ohrožuje nejen proto, že jde o seismický terén, ale patnáctimetrové základy nasměrovaly pod katedrálu také podzemní vodu. Stavba pokračuje navzdory protestům vatikánského státního sekretariátu, který intervenoval prostřednictvím rumunského velvyslance u Svátého stolce. Dosud bylo vybudováno 13 pater.

(ravat)

Liturgická čtení

Neděle 4. 3. – 2. neděle postní

1. čt.: Gn 15,5–12.17–18
Ž 27(26),1.7–8a.8b–9abc.13–14
Odp.: 1a (*Hospodin je mé světlo a má spása.*)

2. čt.: Flp 3,17–4,1
Ev.: Lk 9,28b–36

Slovo na den: *S nimi na horu.*

Pondělí 5. 3. – ferie

1. čt.: Dan 9,4b–10
Ž 79(78),8.9.11+13
Odp.: srov. Ž 103(102),10a (*Nejednej s námi podle našich hříchů, Hospodine!*)
Ev.: Lk 6,36–38

Slovo na den: *Natlačená, natřesená, vrchovatá.*

Úterý 6. 3. – ferie

1. čt.: Iz 1,10.16–20
Ž 50(49),8–9.16bc–17.21+23
Odp.: 23b (*Kdo žije správně, tomu ukáží Boží spásu.*)

Ev.: Mt 23,1–12

Slovo na den: *Skutky konají tak, aby je lidé viděli.*

Středa 7. 3. – připomínka sv. Perpetuy a Felicity

1. čt.: Jer 18,18–20
Ž 31(30),5–6.14.15–16

Odp.: 17b (*Zachraň mě, Hospodine, svou slitovností.*)
Ev.: Mt 20,17–28
Slovo na den: *Co chceš?*

Čtvrtek 8. 3. – připomínka sv. Jana z Boha

1. čt.: Jer 17,5–10
Ž 1,1–2.3.4+6
Odp.: Ž 40(39),5a (*Blaze tomu, kdo svou naději vložil v Hospodina.*)
Ev.: Lk 16,19–31
Slovo na den: *Dostalo se ti všeho dobrého.*

Pátek 9. 3. – připomínka sv. Františky Římské

1. čt.: Gn 37,3–4.12–13a.17b–28
Ž 105(104),16–17.18–19.20–21
Odp.: 5a (*Pamatujte na dívky, které učinil Hospodin.*)
Ev.: Mt 21,33–43.45–46
Slovo na den: *Přiblížil se čas vinobraní.*

Sobota 10. 3. – připomínka sv. Jana Ogilvie

1. čt.: Mich 7,14–15.18–20
Ž 103(102),1–2.3–4.9–10.11–12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Lk 15,1–3.11–32
Slovo na den: *Farizeové mezi sebou reptali.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 4. 3.	PO 5. 3.	ÚT 6. 3.	ST 7. 3.	ČT 8. 3.	PÁ 9. 3.	SO 10. 3.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	270	271	272	271	272	271	271
Antifony	313	935	950	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	313	317	321	324	327	331	334
Antifona k Zach. kantiku	313	317	321	324	328	331	334
Prosby	314	318	321	325	328	331	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335
Modlitba během dne:							
Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	314	318	322	325	329	332	335
Záv. modlitba	314	318	322	325	328	332	335
Nešpory:							
Hymnus	268	268	268	269	268	268	268
Antifony	311	316	945	960	976	1009	336
Žalmy	916	930	945	960	976	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	311	316	319	323	326	330	336
Ant. ke kant. P. M.	312	316	320	323	327	330	337
Prosby	312	316	320	323	327	330	337
Záv. modlitba	314	314	318	322	325	328	339
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

DVD

PO STOPÁCH APOŠTOLA PAVLA

Scénář a režie Alberto Castellani

Filmový dokument, jehož základem jsou především Skutky apoštolů. Tvůrci procestovali místa, kudy sv. Pavel procházel a kde hlásal evangelium. Při svém putování nacházeli stopy z dob prvních křesťanů, ať už v archeologických, písemných či výtvarných památkách. Realita tehdejšího světa je stavěna vedle současného života, dávná křesťanská minulost tak ožívá na rušných ulicích světa. Nejde jen o historickou a geografickou rekonstrukci, ale především o velmi živé svědectví o moci Božího slova a o životě každého, kdo se dává do jeho služby.

Paulínky, DVD, český a anglický dabing, 210 minut, 495 Kč

dou světců, kteří působili na území naší vlasti. Kniha vychází pod patronátem české provincie Řádu menších bratří kapucínů. Text doprovázejí rytiny, ilustrace a fotografie z řádového archivu v Římě. Připojeny jsou jmenné rejstříky, chronologický přehled a seznam české literatury ke kapucínským svatým.

Karmelitánské nakladatelství, váz., 134 x 208 mm, 456 stran, 499 Kč

SPOLEČNOST TOMÁŠE AKVINSKÉHO - AKTA 2006

Společnost Tomáše Akvinského je kulturní asociace usilující o povzbuzení plodného dialogu mezi myšlením Tomáše Akvinského a současnou kulturou. Česká Společnost Tomáše Akvinského je českou sekci Mezinárodní společnosti Tomáše Akvinského - S.I.T.A. se sídlem v Římě s místními pobočkami po celém světě. Společnost pořádá každoročně dvě setkání, věnovaná tematickým přednáškám z filozofie či teologie, a následně diskusi; dále vydává časopis *Akta Společnosti Tomáše Akvinského*, v němž jsou publikovány jak příspěvky, které odezní na setkáních společnosti, tak i další články a diskuse z oblasti filozofie a teologie. Obsah třetího čísla *Akt: Podstata eucharistické oběti podle sv. Tomáše Akvinského* (Štěpán M. Filip OP); *Přítomnost ve svatých tajemstvích - Úvahy o kristologické přítomnosti v Eucharistii* (Benoît-Dominique de La Soujeole OP); *Základní pevnosti tomismu - Hledání podstaty tomismu v germanofonní novoscholastice* (David Berger); *Lidská mysl bez těla - P. F. Strawson a Tomáš Akvinský* (Tomáš Machula); *Pojem poznání a důkazy (sebe)poznání separovaných forem v tomistické tradici* (David Svoboda).

Společnost Tomáše Akvinského, brož., 132 x 174 mm, 130 stran, 100 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PO STOPÁCH KAPUCÍNSKÝCH SVATÝCH

(Kapucínský kalendář svatých, blahoslavených, ctihodných a služebníků Božích)

Costanzo Cargnoni ed.

Životopisy svatých bratří kapucínů a sester klarisek-kapucinek, žijících v období od první poloviny 16. století do konce 20. století. Cílem je ukázat jejich lidské boje a Boží vítězství, aby tak byla oslavena Boží síla v lidské slabosti. Kapucínští svatí jsou živým svědectvím charismatu, jež obohatilo františkánskou rodinu i celou církev. Čeští čtenáři najdou v tomto svazku inspiraci pro svůj vlastní duchovní růst a seznámí se mimo jiné s řa-

Prodejna na Dolním nám. v Olomouci bude otevřena v r. 2007 i o těchto sobotách: 3. 3., 17. 3., 31. 3., 14. 4., 21. 4., 12. 5.

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého čj. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vímohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, čj. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.